

Vörösvári Újság

Berischwarer Zeitung

V. évf. 5. szám

1999. május

Ára: 50 Ft

Gyógyszertár

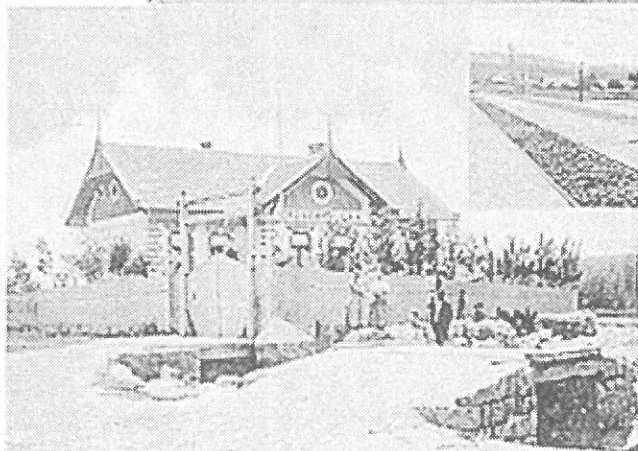

Üdvözlét Pilis-Vörösvárról!

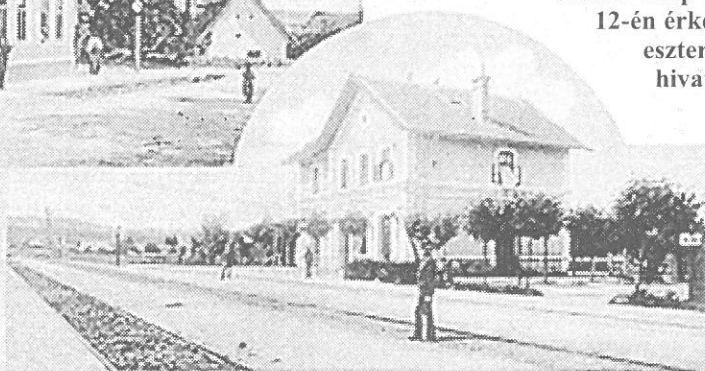
És a mi lapjainkat ki ismeri?

Az itt látható vörösvári képeslapot, Zsiga János úrnak küldték Esztergomba. A hátoldalon lévő pecsét szerint a lap 1901. április 12-én érkezett meg az esztergomi postahivatalba. (Cikünk a 8. oldalon.)

Képeslapok Honfoglalás Vörösvári

Erzsébet-lak

Időház

Helytörténeti hétpróba

A Vörösvári Újság helytörténeti játékot indít májustól novemberig. Olvasóinknak mindössze öt kérdésre kell helyesen válaszolniuk, hogy részt vehessenek a karácsonyi ajándéksorsoláson. A szerencsés nyertes 15 ezer forint értékű könyvtalványt kap. (A részletekről a 8. oldalon.)

E havi számunk tartalmából:

„Jó szóval oktasd, játszani is engedd...” Gyermeknap i összeállításunk a 2. oldalon

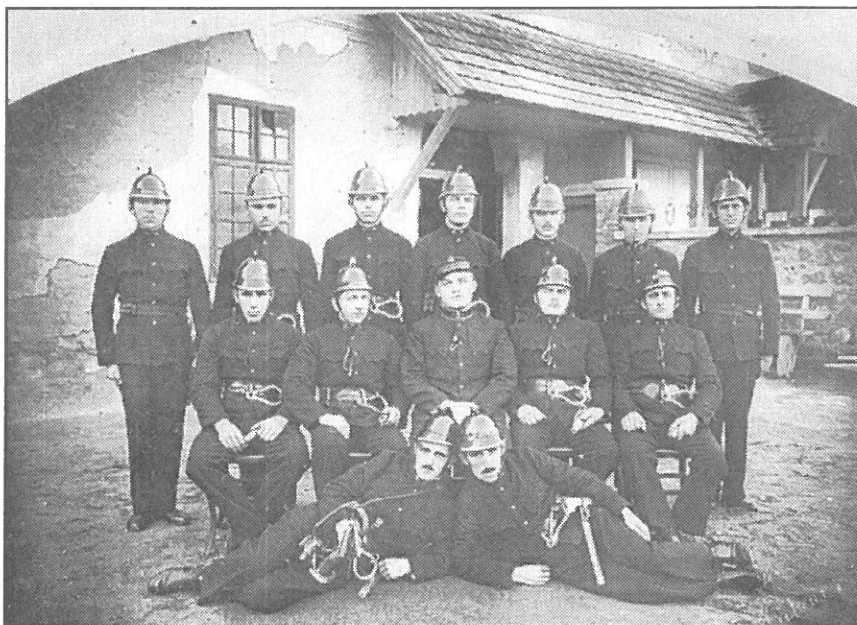
Úti levelek Erdélyből Az útleírás második, befejező része a 12-13. oldalon

A halála előtti utolsó interjú Hegedűs Géza íróval (14-15. old.)

Én és a kábítószer Molnár Éva nyerte meg a PIMEA pályázatát. A nyertes dolgozat a 16-17. oldalon olvasható.

Szent Flórián ünnepén a vörösvári tűzoltóknál (20. oldal)

A Pilisvörösvári Önkéntes Tűzoltó-egyesület 1928-ban

Gyermeknap köszöntő

„Jó szóval oktasd, játszani is engedd...”

Nemrégiben megkérdezte valaki tőlem, mit tartok hivatásomnak: bibliotékos, pedagógus vagy zszurnaliszta vagyok? Gondolkodás nélkül vágtam rá: pedagógus vagyok. Ez életem meghatározó élménye. Hogy egész pontos legyen, nem is a pedagógia, a tanítás, hanem egyáltalán az: hogy **gyerekek között lehetek.**

Közel húsz éve napjaim jó részét velük töltöm: a világra rácsodálkozó, rádöbbenő, kedves és vagány, nyíltszívű és őszinte, időnként kegyetlenül nyers, néha-néha pimasz, nyugtalan, önmagukat kereső kamasz-emberkék között.

Talán ez utóbbiban vagyunk leginkább társai egymásnak: önmagunk keresésében. Én nem vagyok bölcs ember, „nem adhatok mást, csak mi lényegem”: egy kis humán műveltséget, egy kis kreativitást, és szeretetet: hol túlesorduló, hol kinnal megélt szeretetet.

És ők ezt legtöbbször megérik. Sokkal inkább, mint a felnőttek. Mert ők még kishercegeként a szívükkel látnak. Felnőttkorukra tán vakká válnak majd: begyűri őket a nagybetűs társadalom, minden gusztustalanságával, lélekcsereelő durvaságával.

Lehet, hogy furcsa ez egy tanár szájából, de én nem nevelem őket: én csak **vagyok velük**, beszélgetünk, hol a tananyagról, hol másról, érdekel az, amit mondanak, fontosak nekem. Így éldegélünk egymás mellett, így múlatjuk az időt.

Közben észre sem vesszük, hogy formáljuk egymást, én őket, ők engem. Talán ez az oka annak, hogy lélekben még ma is kamasz vagyok, egy örök kamasz, aki a lázadás maga, aki ebben a végletesen összekuszált világban szeretné saját maga kibogozni a sorsát.

Sorstársak vagyunk.

Emberek.

Akik tisztelik egymást.

Mert ez a legfontosabb: meglátni az **embert** egymásban.

S az igazi hivatás: meglátni az embert a gyermekben.

Milyen gyarló ez a világ, hogy sokan erre teljességgel képtelenek.

Fogarasy Attila

Vajon milyen sors vár rátok, ti kicsi magyarok, ott messze a Kárpátok lábainál?

Fogarasy Attila felvétele
abosfalvi (Erdély) gyerekekről

Szabó Lőrinc

Ima a gyermekekért

Fák, csillagok, állatok és kövek,
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bízam sorsukat.

Énhozzám mindig csak jók voltakotok,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókolád helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcseiddel, almafa,
tanítsd őket, csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengessd te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és halott anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk, hatalmas világ.

Az ember gonosz, benne nem bízom.
De tűz, víz, ég s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek!

Szirmot bont a virág

Rásonyi Gyözőné felvétele vörösvári óvodásokról

Fejlődik-e Vörösvár?

A napokban történt, hogy egy barátom mindenáron meg akart győzni arról, hogy Vörösvár semmit sem fejlődött az elmúlt nyolc évben – ellentétben Szentivánnal, Szántóval és főleg Piliscsabával, amely el fog söpörni minket, magához ragadja a körzeti központ szerepét stb. Szavaiban ott bujkált a csalódottság, az elégedetlenség, a szorongás és az önkormányzattal szembeni a kritika. Vitába szálltam vele, s mivel már másoktól is hallottam hasonló kijelentéseket, elhatároztam, hogy a témával kapcsolatos véleményemet írásban is kifejezem. Erre teszek kísérletet az alábbiakban.

Az elégedetlenségnek van alapja

Nos, először is szeretném leszögezni, hogy a csalódottságnak, elégedetlenségnek szerintem is van alapja. A katolikus egyetem nem nálunk épült, a vonatokat nem hozzánk igazítják... Nekünk nincs kikövezett főterünk, nincs teljes csatornahálózatunk, útjaink többsége burkolatlan, gyalogként sokszor bokáig járunk a sárban... Alig van egy-két parkfőlénk, nincsenek játszótereink, nincsen sportcsarnokunk... Középületeink közül sok az elhanyagolt, önkormányzati intézményeink néhez anyagi helyzetben vannak...

Mindez igaz, de rögtön hozzátésem: az elmúlt nyolc év alatt azért épült nálunk is tornaterem, volt nálunk is térrendezés (Templom tér); épült hangversenytermünk, zeneiskolánk; megszépült a gimnáziumunk, kibővült a Vásár téri iskola; épültek utak; külsőleg megújult a városházánk és a templomunk, lassan elkészül az egész csatornarendszer...

Mit is értünk fejlődésen?

– De mielőtt túlságosan belebonyolódnánk a méricskélésbe és a környező településekkel való összehasonlításokba, tegyük fel magunknak inkább azt a kérdést, hogy *mit is értünk fejlődésen?* Úgy látom ugyanis, hogy Vörösváron is hódít az a sokféle elterjedt leegyszerűsítő gondolkodás, mely szerint a fejlődés azon – és csak azon – mérhető, hogy

– beépítettünk-e, leaszfaltoztunk-e, kiköveztünk-e, leburkoltunk-e mindent, amit csak lehet;

– elértük-e mindig, mindenben a legtöbb nyereséget, a legtöbb hasznot;

– bevezettük-e mindig, mindenhol a legkorszerűbb technológiát;

– és végül: hogy mindezt a lehető leggyorsabb tempóban, a lehető legrövidebb idő alatt tettük-e.

Az ilyenféle gondolkodással szemben magam részéről úgy vélem, hogy a fejlődésnek a fentiek mellett egészen másfajta mércéi is vannak. Emlétek néhányat:

– Igazságosabb, tisztább és demokratikusabb lett-e a közelet településünkön az elmúlt nyolc év alatt?

– Javult-e a kisemberek közérzete? Megvalósult-e helyi szinten a törvény előtti egyenlőség, az esélyegyenlőség?

– Nőtt-e a becsülete településünkön a másik embert is tekintetbe vevő, önmérséklő, önkorlátozó magatartásnak? Erősödött-e közösségi szellem, a polgárok közötti barátság, békesség, együttműködés, szolidaritás?

– Erősödött-e a szellemi élet, az erkölcs? Fejlődött-e az emberek gondolkodása? Gazdagodott-e a helyi kultúra? Van-e hangja az értelmiségnek? Hallható-e ez a hang?

– Hogyan érvényesülnek környezetünk védelmének szempontjai? Bővültek-e a

tömegsport, ill. a szabadidő értelmes eltöltésének egyéb lehetőségei?...

Vannak eredményeink

Úgy gondolom: ezeket a kérdéseket is fel kell tennünk magunknak akkor, amikor mérelegre tesszük városunk, ill. egy-egy település fejlődését! Már csak azért is, mert ezeken a területeken – sok sajnálatos negatívum mellett – vannak eredményeink is!

– Vörösváron volt rendszerváltozás! Vannak helyi pártszervezeteink, működőképes városunkban a demokrácia, kialakult a politikai váltógazdaság. Sokféle réteg és irányzat, sok személy kapott hangot és cselekvési lehetőséget a közeletben az elmúlt nyolc év során.

– Voltak és vannak újságjaink, monográfiánk és „Vörösvári történet”-ünk.

– Vállalkozóink, iparosaink, kereskedőink közül sokan megerősödtek és sikeresek.

– Oktatási intézményeink vonzóak, nemcsak a saját gyermekeink, hanem a környék gyermekei számára is!

– Élnek a hagyományaink. Harminc egyesület működik városunkban! Vannak emlékhelyeink, ünnepeink, ünnepségeink. Vannak díszpolgáraink, kitüntetettjeink.

– Vannak tanult fiataljaink, a tudományos életben nevet szerzett felnőttjeink, a közeletben tevékeny öregeink.

– Van teljes körű szociális gondozóhálózatunk. Az orvosi rendelőben betegségeink többségét helyben gyógyíthatjuk!

– Van saját tűzoltóságunk, saját polgárőrségünk, saját rendelőintézetünk, mentőállomásunk.

– A szülési kedv és születési arány az országos átlag fölött van. Vörösvárról az emberek nem elmenekülnek, hanem betelepülnek ide...

– Nem azt mondom, hogy ezek szerint nálunk minden rendben van. De a mérlegkészítéskor gondolnunk kell az eredményekre is. És arra, hogy a mi tizenkétezres városunkban nehezebb látványos eredményeket produkálni, mint a kisebbekben... A három óvoda, a két általános iskola, a gimnázium, a szakiskola, a zeneiskola, az orvosi rendelő, a Napos Ódál, a Városgondnokság, a Községi Ház és a Városi Könyvtár valamint a Polgármesteri Hivatal eltartása (összesen 850 millió Ft/év), a német kisebbségi önkormányzat (5 millió Ft/év) és a harminc egyesület (többségének) támogatása (20 millió Ft/év), a város üzemeltetése (pl. közvilágítás, közterületek gondozása – 15 millió Ft/év) bizony sokba kerül.

Az örökség

És ne feledjük az előzményeket sem! Ne feledjük, hogy Vörösvárnak már a rendszerváltozás előtt is voltak lemaradásai néhány környező településsel szemben. Ráadásul a rendszerváltozáskor mi nem örököltünk az állam-

tól szovjet laktanyát, értékesíthető lakótelepet, ingatlanokat. Örököltünk viszont leromlott szociális lakásokat, gazdaságtalanul működő intézményeket, burkolatlan, sáros utakat stb...

Nem kell rohanni!

Ne becsüljük le tehát saját eredményeinket! Ne irigykedjünk mások sikereire, és ne essünk pánikba attól, ha valamilyen előtűnk járnak! – *Nem kell mindig, mindenkit, mindenben megelőznünk!* A világ nem a rohanóké. Ellen kell állnunk annak a kísértésnek, hogy belehajszoljuk magunkat egy kapkodó, kellő előrelátás nélküli, látványosságra törekvő fejlődési hajszába. – Nem kell bármi áron, azonnal „csúcsra jártni” az Ipartelepet. Nem kell azonnal belterületbe vonni, beépíthetővé tenni és beépíteni mindent. Nem kell minden önkormányzati ingatlant eladni, nem kell minden kommunális tevékenységet koncesszióba adni és privatizálni...

Vezetőként és polgárként is meg kell tanulnunk az önmérsékletet, a széles látókörű gondolkodást. Le kell győznünk magunkban a beruházói telhetetlenséget és a gyors bevételszerzés kísértését. A jövő, a hosszú távú – és nemcsak gazdasági jellegű – célok is megérdemlik az anyagi áldozatokat.

És ha már a jövőről van szó: a jövő szempontjából – úgy gondolom – mindennél fontosabb a tisztesség! Nemcsak a magánéletben, nemcsak a közeletben, hanem a gazdasági életben is. – Az állammal szemben is! – Ezért nem szabad beállni a sorba, s törvényeket kijátszva szerezni állami pénzeket. Ezért nem szabad szemet hunyni a tisztességtelen gazdasági verseny, a korrupciós jelenségek, a panamázasok fölött. És ezért nem szabad ez utóbbiakat összekeverni a fejlődéssel és a város érdekével...

Nézzünk magunkba!

– *Fejlődött-e Vörösvár?* Szerintem igen: gazdaságilag és kulturálisan is.

– Fejlődhetett volna többet is? Igen: erősebb közösségi szellem, több személyes felelősségvállalás és – tegyük hozzá – nagyobb mennyiségű adó befizetése árán! A vörösvári polgárok hosszú évek óta a legkevesebb személyi jövedelemadót fizetik a környéken az államnak, s ennek megfelelően a város a legkevesebb visszatérítést kapja az államtól! Mint tudjuk: az adóbevallás elsősorban gondolkodásmód, törvénytiszteltet, becsületesség, közösségi érzés kérdése. Ha tehát azt kérdezzük: fejlődött-e Vörösvár, nézzünk egy kicsit magunkba is...

Kiegyensúlyozott, szerves fejlődést!

Mit szeretnék végül is a magam részéről?

– Fejlődést, de a szó teljes értelmében! Fejlődést, de nem mások, önmagunk vagy az utódaink rovására! Fejlődést, de csak törvényesen és csak a közös szem előtt tartásával (vagyis nemcsak egyesek, hanem az egész közösség számára). Fejlődést, de nem akármilyen áron és nem feltétlenül azonnal. Mert ahogy József Attila mondta:

„...dolgozni csak pontosan, szépen,
ahogy a csillag megy az égen,
úgy érdemes.”

Gromon István

Tájékoztató a Képviselő-testület április 12-i üléséről

Iskolabővítési pályázat

A Képviselő-testület támogatta a Német Nemzetiségi Általános Iskola iskolabővítési pályázatát, és jóváhagyta az ehhez kapcsolódó tanulmányterveket. Az iskola egy düsseldorfi székhelyű alapítványhoz nyújtott be pályázatot 39 millió forint összköltségvetéssel négy tetőtéri tanterem kialakítására.

71/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat a pilisvörösvári Német Nemzetiségi Általános Iskola iskolabővítésre benyújtandó pályázatának tanulmánytervéről

A Képviselő-testület a pilisvörösvári Német Nemzetiségi Általános Iskola, a „Gemeinschaften Herman-Niermann Stiftung” düsseldorfi alapítványhoz beadott iskolabővítési pályázata támogatja, s az elkészített tanulmánytervet jóváhagyja.

A Képviselő-testület a határozatot 16 egyhangú igen szavazattal hozta.

Településfejlesztési Konceptió

A Képviselő-testület az új Településrendezési Terv előkészítése érdekében csoportmegbeszélések tartását kezdeményezte. Ezen meghívott szakemberek városunk polgáraival (önkormányzati képviselőkkel, bizottságok külsős tagjaival, a Német Nemzetiségi Önkormányzat tagjaival, az önkormányzati intézmények vezetőivel, egyesületek képviselőivel, az egyházak képviselőivel, a kamarák helyi szervezetének vezetőivel és az egyéni körzetben megválasztott képviselők által delegált 3-3 fővel) közösen alakítják ki azt a Településfejlesztési Konceptiót, amelyre a Településrendezési Tervet alapozni kell. A rendezési terv célja, hogy a Képviselő-testület a város összes kül- és belterületének felhasználásáról rendeletet alkosson. (A rendezési tervet 2000 márciusáig kell elkészíteni.)

72/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat az Általános Rendezési Terv felülvizsgálatról és Pilisvörösvár Város Településrendezési Tervéről

A Képviselő-testület a városfejlesztési konceptió megalapozásához szükséges csoportmegbeszélést indít el. A csoport tagjainak kiválasztására megbeszélést hív össze, melyet 1999. április 19-én 17⁰⁰-kor tart meg.

A Képviselő-testület a határozatot 15 igen, 1 tartózkodó szavazattal hozta.

Forgalmi csomópont az Iparterületnél

Megkezdődött az iparterületi forgalmi csomópont kiépítésének előkészítése. A csomópontot az önkormányzat a Liegl Kft.-vel közösen finanszírozza. A saját forrást erre pályázat útján kívánja biztosítani. A Képviselő-testület felhatalmazta a polgármestert a pályázat benyújtására a KHVM-hez.

74/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat az iparterületet megközelítő forgalmi csomópont pályázatáról

Pilisvörösvár Város Képviselő-testülete úgy dönt, hogy a KHVM-FVM pályázatán a csomópont építésében részt kíván venni. Felhatalmazza a polgármestert a szükséges nyilatkozat aláírására és a pályázat benyújtására.

Az önkormányzat kötelezettséget vállal arra, hogy sikeres pályázat esetén a saját forrást a Liegl Kft.-vel kötött szerződés alapján a Liegl Kft. által vállalt résszel együtt biztosítja, így a csomópont építési költségeit költségvetési rendeletébe beépíti.

A pályázattal egy időben a csomópont építésére közbeszerzési pályázati felhívást tesz közzé.

A Képviselő-testület a határozatot 16 egyhangú igen szavazattal hozta.

Teniszpálya

A Képviselő-testület megbízta a polgármestert, hogy bontsa fel az OEÁV-val 1981-ben kötött bérleti szerződést a Görgy utcai ingatlanokkal kapcsolatban.

75/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat a Görgy utcai tenispálya hasznosításáról

Pilisvörösvár Város Önkormányzatának Képviselő-testülete megbízta Pilisvörösvár Város Önkormányzatának képviselőjében Botzheim István polgármestert, hogy az 1981. áprilisában az Országos Érc- és Ásványbányák Vállalattal kötött bérleti szerződést felbontsa. Egyben felkéri, hogy az Országos Érc- és Ásványbányák Vállalat képviselőjében az ÁFI Felszámoló és Vagyongazdálkodó Rt. nevében dr. Zsiga László felszámolóbiztossal a bérleti szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodást aláírja.

A Képviselő-testület a határozatot 16 egyhangú igen szavazattal hozta.

SZMSZ

A Képviselő-testület 16 egyhangú igennel szavazattal elfogadta az Önkormányzat Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló rendeletet.

Vörösvári Újság

A Képviselő-testület felhatalmazta a polgármestert, hogy a Vörösvári Újság felelős szerkesztőjének megbízási szerződését aláírja. A főszerkesztő havi tiszteletdíja 50 000 Ft. A törzsszerkesztői munkáért – amelyet ugyancsak ő végez – a Tájékoztatói koncepcióban rögzítettek alapján – ezentúl havi 20 000 Ft tiszteletdíj jár.

76/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat a Vörösvári Újság felelős szerkesztőjéről

A Képviselő-testület felhatalmazza a polgármestert, hogy a Vörösvári Újság felelős szerkesztőjének – Fogarasy Attilának – megbízási szerződését a 69/1999 (III. 22.) Kt. sz. határozatban elfogadott Tájékoztatói koncepcióban foglalt feltételekkel aláírja. A megbízási szerződés 1999. december 31-ig szól.

A megbízott honoráriumát a felek bruttó

50.000,- + 20 000,- Ft/hó összegben határozzák meg a 69/1999 (III. 22.) Kt. sz. határozat alapján, melyet a 221 214 szakfeladat (újság szakfeladata) forrásból biztosít.

A Képviselő-testület a határozatot 13 igen, 1 tartózkodó szavazattal hozta.

Útkarbantartás

A Képviselő-testület határozott az idei útkarbantartásokról. Ennek során a kátyúzásokon kívül a gyalogos közlekedés helyzetének javítására is áldoznak majd.

78/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat az 1999. évi útkarbantartásról

A Képviselő-testület az Önkormányzat tulajdonában lévő utak javítására készített (1. sz., 2. sz. módosított melléklet szerinti) feladat és költségtervet elfogadja.

Fedezetet az 1999. évi költségvetés tartalmaz, 452025 szakfeladaton (helyi közutak fenntartására).

Felhatalmazza a Városgondnokság vezetőjét az útjavítás lebonyolítására.

A Képviselő-testület a határozatot 12 igen, 2 tartózkodó szavazattal hozta.

79/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat az 1999. évi közútkarbantartásról

A Képviselő-testület a közút-karbantartási keretből megtakarított 228,- eFt-ot gyalogos közlekedésre fordítja.

A Képviselő-testület a határozatot 13 igen, 1 tartózkodó szavazattal hozta.

Jegyzői pályázat

A Képviselő-testület pályázatot írt ki a jegyzői állás betöltésére.

80/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat a jegyzői pályázat kiírásáról

A Képviselő-testület Pilisvörösvár Város Polgármesteri Hivatalának jegyzői pályázatát, az előterjesztés mellékletében szereplő módosított hirdetéstervezetet elfogadja, és felkéri a polgármestert, hogy a pályázat meghirdetéséről gondoskodjon a Belügyi Közlönyben, a Magyar Nemzetben és a Népszabadságban.

A Képviselő-testület felkéri az Önkormányzati, Közigazgatási és Ügyrendi Bizottságot a beérkezett pályázatok felbontására és javaslatával a Képviselő-testület elé terjesztésére.

A Képviselő-testület a határozatot 14 egyhangú igen szavazattal elfogadta.

Nem maradhat a Lungo Drom

A Képviselő-testület nem támogatta a Lungo Drom helyiségi igényét a kultúrházban.

81/1999 (IV. 12.) Kt. sz. határozat a „Lungo Drom” Cigány Érdekvédelmi és Polgári Szövetség helyiségi igényéről

A Képviselő-testületnek nem áll módjában teljesíteni a „Lungo Drom” Cigány Érdekvédelmi és Polgári Szövetség pilisvörösvári szervezetének helyiségi igényét.

A Képviselő-testület felkéri a Szövetség elnökét, hogy a helyiséget a Községi Ház vezetőjének a helyiség kulcsaival együtt adja át. Természetesen az egyéb társadalmi szervezetek lehetőségeivel megegyező módon helyiséget igénybe vehet.

A Képviselő-testület a határozatot 14 egyhangú igen szavazattal elfogadta.

Összeállította: Fogarasy Attila

Lakossági fórum

A „kialakult hagyományoknak megfelelően” nagyon kevés, mintegy 70-80 érdeklődő jelent meg április 29-én a Községi Ház nagytermében megrendezett lakossági fórumon. Mivel ez volt az első nagyobb találkozó a választás után a lakossággal, *Botzheim István* polgármester úr bemutatta a képviselő-testület tagjait.

A fórumot megtisztelte jelenlétével *Grószné Krupp Erzsébet*, a Pest Megyei Közgyűlés alelnöke is.

A lakossági fórum – amelyet lakosok és képviselők egyaránt időnként még ma is „falugyűlésként” emlegetnek – ezúttal az 1999. évi költségvetést tűzte napirendjére.

Botzheim István közel egyórás tájékoztatójából megismerhették a megjelentek ez évi költségvetésünk szerkezetét, sarokszámait, megtudhatták, miért olyan szűkre szabott a város büdzséje.

A polgármester úr mindenkit megnyugtatót, hogy a megszorító intézkedéseknek köszönhetően az önkormányzat költségvetése – melynek végösszege 1 045 992 000 forint – nullszaldós, azaz minden egyes kiadási tételre megvan a megfelelő pénzforrás. „Nagy erénye tehát ez évi költségvetésünknek – emelte ki a polgármester úr –, hogy nem forráshiányos.”

Az önkormányzat mozgásterét erősen behatárolják a fejlesztésekre vonatkozó korábbi elkötelezettségek. Ez magyarázza a rendkívüli mértékű takarékoskodást. Ez leginkább az intézményeknél jelentkezik az idén. „A költségvetés nemhogy fűnyíróval, de kisbaltával lett végrehajtva az intézményeknél” – mondta drámai szavakkal az előadó.

Amint az köztudott, költségvetési bevételeink 80 %-át az intézmények működtetésére kell hogy fordítsa a város. A bevételek nagyrészt az állam által biztosított normatív támogatásból (a polgármester úr szavaival: járandóságából), a személyi jövedelemadó visszaosztott részéből és a helyi adókból tevődnek össze. Nehezíti a helyzetünket, hogy – nem tudni igazából miért – az szja-befizetések a környékbeli településekhez viszonyítva nálunk a legalacsonyabbak.

(Az egy főre eső 1997. évi szja-befizetések ezer forintban: Pilisvörösvár: 45 607, Budakeszi: 91 639, Piliscsaba: 51 484, Pomáz: 57 844, Solymár: 103 199, Budakalász: 74 665, Pilisszentiván: 52 777, Csobánka: 67 041.)

Ha elalszik a villany, ha gyúlik a szemét...

Különösen két napirendi pontot ajánlott a jelenlevők figyelmébe *Kasza Péter* piliscsabai polgármester, a Pilisi-medence Kistérségi Regionális Tanácsának (KRÉTA) ülésén április 30-án: *Bánfalvi Rudolfnak*, az ELMŰ vörösvári üzemigazgatójának tájékoztatóját és a regionális hulladékhasznosító telepítésének lehetőségét.

Megtudhatták térségünk polgármesterei, hogy az ELMŰ jelentős belső átszervezés után az eddigi 33 kirendeltség helyett csak 16-tal működik tovább – köztük a vörösvárilal. Ily módon üzemzavar esetén a megnövekedett intézkedési területen, ha például Pátyról jelentenek

Az szja-befizetések 12 %-át kapják vissza az önkormányzatok.

Vörösváron szinte kivétel nélkül az állami normatíván felül is támogatni kell az intézményeket – néhányukat igen jelentős összeggel. Az elmúlt évben 28 millió forintba került a városnak a szakképző iskola, 13 millióba a Szakorvosi Rendelőintézet támogatása. Nem várható el továbbra is a várostól, hogy regionális finanszírozást is végezzünk. A képviselő-testület ezért kezdeményezte a szakképző iskola átadását a megyének, és ezért kell tárgyalásokat folytatni a többi regionális feladatokat is ellátó intézmény finanszírozásáról a környező települések önkormányzataival.

A költségvetés egyensúlyba tartásának érdekében meg kell ragadni minden eszközt a szolgáltatások terén (szemétszállítás, csatornaüzemeltetés) a veszteségek csökkentésére, és ki kell használni a pályázatokban rejlő lehetőségeket. (Ebben az évben több százmillió forint értékben nyújtott be pályázatokat az önkormányzat.) Természetesen szóba jöhet a helyi adók emelése is. (Tavaly ezek az önkormányzat bevételeinek 12 %-át tették ki.)

A beruházásokról szólva a polgármester úr kifejtette, legfontosabb feladat a csatornázás befejezése. Emellett némi útépitést is tervez az önkormányzat.

A következő két óra a polgárok hozzászólásaival és az erre adott válaszokkal telt el. Szokás szerint ezúttal sem érkezett egyetlen oktatással, kultúrával, sporttal vagy a nemzetiégi léttel kapcsolatos kérdés. Oktatási témák annak ellenére nem kerültek terítékre, hogy az elmúlt néhány hét éléggé mozgalmas időszak volt iskoláink életében (közrezathatárokat kijelölése, osztályok összevonása, vezetőválasztás, a Muttányánszky racionalizálása és leadása a megyének stb.).

A hozzászólások nagy részében – köszönhetően annak is, hogy főleg nyugdíjas korúak ültek a széksorokban – a szemétszállítás jelenlegi helyzetét és díját kritizálták a fórumon jelenlévő polgárok. Sérelmezték például, hogy a szemétdíj 100 %-kal nőtt tavaly óta, vagy hogy két nyugdíjas ugyanannyit fizet a szemétszállításért, mint egy többtagú család.

A polgármester úr válaszában elmondta, jelenleg is folynak a tárgyalások a szolgáltatással annak érdekében, hogy a továbbiakban az elszállított szemét mennyisége alapján számolják el a szolgáltatást.

(A sokszor egymásnak ellentmondó indulatos hozzászólások azt sugallják e sorok író-

jának, hogy mindenki számára elfogadható megoldást szinte lehetetlen találni a szemétszállítást illetően.)

A szemétszállítás után a legtöbb kérdést a 10-es úttal kapcsolatban tették fel a polgárok. Felvetődött ismét a Községi Háznál egy lámparendszer kiépítése.

Gromon István alpolgármester elmondta, hogy az idén 110 millió forint volt előirányozva 10-es út elkerülő szakaszának terveire, de az árvizek miatt ezt az összeget a kormány elvonta ettől a beruházástól. A lámpák elhelyezését már korábban is több esetben kérték a lakosok. Éppen ezért az önkormányzat felkérte a PEMA-ot (ez a vállalat kezeli a 10-es utat), hogy folytasson le forgalmi vizsgálatot az említett kereszteződésben. Ha a vizsgálat alátámasztja a lámpák kihelyezésének szükségességét és hasznosságát, a PEMA – ígérete szerint – saját keretéből megvalósítja a beruházást.

A válaszra rögtön aggódva reagált egy hozzászóló: véleménye szerint nem szabad lámpákat helyezni ebbe a csomópontba, mert úgy járunk vele, mint az ürmöri lámpával, és teljesen bedugul a forgalom.

Többen kritizálták Pilisvörösvár falusi jellegű, rendkívül elhanyagolt úthálózatát, a karbantartások elmaradását.

Szakszon József alpolgármester elmondta, teljesen jogosak a felvetések, de a város csak akkor tud utakat építeni, ha az ehhez szükséges jelentős összegeket elvonja az intézményektől. Ez azonban jelen pillanatban az intézmények működésének megbénulásához vezetne.

Öröközöld téma a csatornadíj: több lakos kifogásolta, hogy a nyári locsoláskor is 100 % csatornadíjat kell fizetni, holott az a víz nem is kerül a csatornába.

Horváth József képviselő, a pénzügyi bizottság elnöke válaszában kifejtette, hogy a 240 Ft/m³ csatornadíjból 110 Ft-ot kell a fogyasztónak fizetnie. Ennél több kedvezményt nem tud az önkormányzat biztosítani a lakoságnak, annál is inkább, mivel Vörösváron túlnyomórészt kertes házak vannak, így majdnem minden családnak locsolási kedvezményt kellene nyújtani.

(Természetesen e rövid összefoglalóban nem tudunk minden egyes elhangzott kérdést lejegyezni. Olvasóink a Fórumról készült jegyzőkönyvet megtekinthetik a Polgármesteri Hivatalban és a Városi Könyvtárban. – A következő lakossági fórumot október-november hónapra tervezi a polgármester úr. Ennek témája a 2000. évi költségvetés lesz.)

Fogarasy Attila

üzemzavart, majd később Pilisszentkeresztről is, a szerelőknak 80 kilométert kell autózniuk...

Akik mindezt kifundálták, meglehet, a takarékosagot tartották szem előtt, a megspórolt adminisztrációs kiadásokkal, munkabérrel stb., de hogy a hibaelhárítás ekképpen gyorsul-e, az majd a gyakorlatban dől el.

„A szolgáltatás jó minőségét mindazonáltal – a pénzünkért – elvárjuk” – hangoztatta *Botzheim István*, Vörösvár polgármestere.

Szóvá tették a polgármesterek, hogy egy-egy új transzformátor létesítésénél, avagy például a mérőórák helyének kialakításakor az ELMŰ a költségek 30 %-át viseli, a nagyobb részt az önkormányzatok vagy a lakosság. Viszont az új berendezés térítés nélkül megy át a magántársaság tulajdonába.

Elhangzott a továbbiakban az is, hogy az

ELMŰ bizonyos munkálatokkal alvállalkozókat bízik meg, s ha azok felületes munkát végeznek, elmarad például az áram visszakapcsolása, nem kötik vissza a megbontott vezetékeket – amiként ilyenre már volt eset – a vétkesekkel felbontják a szerződést.

Ezután *Cziglár János*, a Reticolo Kft. és *Borbás Dániel*, az Unicolor Plan képviseletében a kommunális hulladék korszerű felhasználásáról, helyi lehetőségéről tájékoztatta a polgármestereket. Kiderült, négyféle technika birtokában, s ki-fizetődően úgy telepíthető egy feldolgozómű, ha annak mögöttes területe 30-40 kilométeres körzet, mintegy 80-100 000 lakossal. A KRÉTA további információkat kért ez ügyben, és azt hogy az ajánlattevők dolgozzanak ki részletes tanulmányt a térségre, mert érdemben csak ezután lehet tárgyalni.

Gede Márton

Út kell a valódi várossá váláshoz

Botzheim István a párbeszéd fontosságáról, a regionális szerepekről és a röghöz kötöttségről

A Bécsi úton, a solymári elágazást elhagyva, hirtelen kiszélesedő, különleges panorámát nyújtó medencébe, a Pilisvörösvári-árok természet-földrajzilag is jegyzett mélyedésébe jutunk. A medence nyugati oldalán fekszik az 1997. július elsejétől várossá lett Pilisvörösvár. A polgárok azonban úgy érzik, a település komfortja nem éri el a városi színvonalat, szeretnék végre valódi városban lakni.

Botzheim István 1990-94. között egyszer már volt polgármester. Most ismét neki szavaztak bizalmat a polgárok. A sváb származású férfi jól ismeri a település gondjait, és szeretne megoldást találni a problémákra. Legfőképpen úgy, hogy állandó párbeszédet folytathasson a lakossággal.

– Manapság igencsak embert próbáló a fővárosi közlekedés, de Pilisvörösvárra sem egyszerű eljutni. Az ide vezető 10-es főúton sokszor csak lépésben lehet haladni, s kamionok hosszú sorával találkozhatunk. Megoldódik végre ez a sok éve élő probléma?

– Egyelőre nincs megoldás. A 10-es főút 160 százalékosan túlterhelt, ezt már korábban el kellett volna mondani illetékes helyeken azoknak, akiknek ez lett volna a feladatuk. A főút túlsúlyfoltosága tavaly, közvetlenül a választások után is napirendre került. Lassan tíz éve már, hogy minden választáskor megígérik az „illetékesek”, hogy a ciklus végére megoldják, s mégsem történik semmi. Csak a milliárdok és a határidők változnak...

– Kinek a feladata lenne az út rekonstrukciója, az elterelő út megépítése?

– Az út mindenkor kezelője a felelős a terhelésért és a karbantartásért. Ennek a szervnek kötelessége lett volna olyan költségvetést beterjeszteni a minisztériumnak, amellyel a probléma megoldható lenne. Kissé sarkítottan fogalmazva: ha ennek a szervnek a vezetője Pilisvörösváron lakna, régen megépült volna az elkerülő út. Anynyiban bonyolult a helyzet, hogy az Óbudai temetőtől Ürömig a fővárosnak kellenie kiépíteni a négysávos utat. Nagy kérdés, hogy a budapesti vezetés mennyire akar „kommunikálni” Pest megyével, illetve a kormányzattal. Mindössze hét-nyolc kilométeres szakaszt kellene megépíteni. A legutóbbi határidő 2002, a számítások szerint az út 16,5 milliárd forintba kerülne.

– Milyen egyéb gondokkal küzd Pilisvörösvár?

– A legfontosabb feladatunk, hogy ebből a településből várost csináljunk. Mindaddig, amíg a városházára sáros lábbal kell bejőnnie az embereknek, nem mondhatom, hogy városban élünk. Sokan egyébként úgy élik meg, hogy két éve a városi címet gúnyból ragasztották ránk.

Sok olyan levelet kapok, amelyben azt írják: „Polgármester úr, mi is szeretnénk már városban lakni!” Sajnos igazuk van, sok a tennivalónk. A csatornázottságunk pillanatnyilag hatvanszázalékos, de ezt a problémát az idén megoldjuk, ha elnyerjük a megpályázott összegeket. Ennél sokkal nagyobb gondot jelent, hogy az utaknak csupán harminc százaléka szilárd burkolatú. Ezt az önkormányzat már nem tudja saját erejéből megoldani, szükség van a polgárokkal való együttműködésre. Korábban a lakók hozzájárulása nélkül készültek az utak, attól függően, hogy „kinek milyen kapcsolata volt”. Ezen változtatni kell. Szeretném átvinni a németországi gyakorlatot: ott hosszú, távú terveket készítenek, s mindenki pontosan tudja, mikor ér el hozzá az út. Ezenkívül meg kell teremteni a fejlesztés anyagi alapját, de nem vagyonszereléssel, s nem olyan hitelek felvételével, hogy eladósodjunk. Úgy érzem, ez idáig nálunk nem történt meg a pontos helyzetfelmérés, s annak a közvélemény elé tárása.

– Hogyan áll Pilisvörösvár büdtsége?

– Éppen a múlt heti falufórumon számoltam be arról, hogy pozitív az egyenlegünk. Ezt nagyon nehéz volt elérnünk, mert az előző önkormányzat igen sok kötelezettséget hagyott ránk. Az udvariasság azt kívánta volna, hogy a döntés jogát már a következő városvezetésnek hagyja meg. A város regionális szerepe valamennyire működik, a szakorvosi rendelők, a közép-fokú intézmények ezt biztosítják. Ugyanakkor fel kell tárnunk, hogy miközben regionális szolgáltatást nyújtunk az egészségügyben és az oktatásban, egyfajta finanszírozást is végzünk. Arról van szó, valamennyi intézmény csak az állami járandóságból nem tud működni, ezért helyi forrásokat kell hozzáadni. Példaként említhetem a szakorvosi rendelőintézetünket: huszonezer beteget látunk el, amelyből 12 ezer pilisvörösvári. Tavaly 14 millió forintot fizettünk ki az intézetnek a helyi adóból, miközben nem csak a város lakói részesültek az ellátásból. Ezt a jövőben mindenképpen tisztázni szükséges.

– Az Európai Unióhoz való csatlakozásunk során is felvetődik a régiók kialakításának szükségessége. Pilisvörösvár melyik régióhoz kíván tartozni?

– Mi a központi régióban lennénk szívesen, amely Budapestből, annak agglomerációjából és a régi Pest megyéből állna. Szerintem a régióknak akkor van értelme, ha értelmes célok megvalósítására szerveződik. Olvastam egy tanulmányt, amely szerint a komfortvesztő főváros és a körülötte gazdaságilag izmosodó települések együtt egyfajta jól működő „megapolist” alkothatnának. Ez valószínűleg jó szimbiózis lenne, ugyanakkor meg kell

fontolni, milyen hatással lenne az ország egészére ez a metropolis. Én azt vallo, ha ez az országra káros hatású, akkor más megoldást kell keresni.

– Milyen szerepe lehet Pilisvörösvárnak a régióban?

– Vörösváron nagy hagyománya van a vállalkozásoknak. A földjeink, erdeink gyengék, a szénbányászat abbamaradt, ezért az emberek már korábban „rászoktak” arra, hogy iparosok, kereskedők legyenek. Úgy vélem, elsősorban az egészségügyben, az oktatásban és az idegenforgalomban lehet regionális szerepünk. A metropolisról szóló tanulmányban – nagy örömmre – Pilisvörösvárról azt olvastam, hogy vendéző a táj, a környezet. Nekünk akkor lesz jó, ha szívesen jönnek hozzánk.

– Milyen beruházásokat terveznek az elkövetkező években?

– Megnyitottunk egy vállalkozási területet, de ennél sokkal több lehetőségünk van. Az erdők, a tavak alkalmasak arra, hogy igazi pihenőövezeteket alakítsunk ki. Ha valakinek kedve és pénze van, azonnal nekiláthat egy 20-30 szobás szálloda megépítéséhez. Garantálom, hogy állandóan tele lesz német vendégekkel. Jelenleg csak néhány panzió van a városban, s még egy kisebb küldöttség elhelyezése is gondot okoz...

– Ezek szerint szívesen jönnek a külföldiek Pilisvörösvárra?

– Amikor Erdélyben jártam, akkor érdeklődtem rá arra, miért jönnek szívesen hozzánk a németországiak. Nálunk ugyanazt a nyíltszívűséget, kedvességet, őszinteséget tapasztalják, amit mi is érezhetünk Erdélyben. Tehát nemcsak a táj szépsége miatt jönnek, nemcsak azért, mert itt sokan tudnak németül, hanem mert szívesen fogadjuk a vendégeket. Ezeket az értékeket meg kell tartanunk.

– Milyen kulturális rendezvényekkel kívánják jó hírt kelteni a városnak ország- és világszerte?

– A zeneiskolánkban első alkalommal rendezzük meg májusban a pilisvörösvári nemzetközi trombitaversenyt. Egyébként azt gondolom, az ilyen rendezvények megszervezését rá kell bízni a civil szervezetekre. A városban több mint harminc egyesület működik. Ők rendezik meg az ünnepeinket, például a vörösvári napokat is augusztus végén.

– Engedjen meg egy személyes kérdést: önnek mit jelent Pilisvörösvár?

– Itt születtem. Miután sváb származásom révén jól beszélek németül, korán megkényekeztek, menjek ki Németországba. Nem hallgattam a csábító szóra. Sok szépet és jót láttam odakinn, de mindenkinek azt mondtam: engem a vörösvári temető nem enged el. Hát csak ennyit jelent Vörösvár az életemben...

Ószi-Tóth Gábor

Megjelent a Magyar Nemzet 1999. május 6-i számában a Régiók rovatban.

– A szerk.

Meine Stadt – Zentrum des Piliser Beckens

Meine Stadt Werischwar/Pilisvörösvár liegt im Komitat Pest, 18 km von Budapest entfernt. Die Nachbardörfer Schaumar, St. Iwan bei Ofen und Tschawa sind auch ungarndeutsche Gemeinden, die im Pilischer Becken liegen.

Werischwar ist seit dem 1. Juli 1997 Stadt. Hier leben 13 000 Menschen, ungefähr 60 % sind deutschstämmig.

Während der Türkenherrschaft bauten die Türken hier eine Erdburg aus rotem Ton, die der Siedlung dann den Namen gab: Vörösvár – die rote Burg im Pilisbecken. In dieser Zeit entvölkerte sich das Gebiet. Eine Volkszählung vom Jahre 1696 bestätigte, daß zu dieser Zeit zwei ungarische und 64 schwäbische Familien im Ort wohnten. 1710 wurden weitere Familien aus Bayern hier angesiedelt.

Traditionen und Kulturpflege

In Werischwar gibt es viele traditionspflegende Kulturgruppen wie den Heimatverein, die Volkstanzgruppe „Ágoston Lányi“, den Traditionspflegenden Verein, der im vorigen Jahr sein 25jähriges Jubiläum feierte, die im ganzen Land bekannte Nationalitätentanzgruppe, die Blaskapelle und den ungarndeutschen Gemischtchor, der jetzt zehn Jahre alt wurde. Mein Vater und ich singen auch in diesem Chor. Außerdem gibt es noch den Gradusverein, Träger des deutschen katholischen Gradus Kindergartens, der mit deutscher Hilfe erneuert wurde.

Institutionen

Die Institutionen haben eine bedeutende Rolle bei der Traditionspflege. Wichtig ist die Arbeit des Nationalitätengymnasiums, in dem auch Außenhandelskenntnisse vermittelt werden. Im vorigen Jahr legten 22 Schülerinnen erfolgreich das Kleine Deutsche Sprachdiplom ab. Die Schule wurde mit deutscher Hilfe zu einem Bildungszentrum umgebaut, und seit zwei Jahren fungiert es auch als sechsklassiges Gymnasium.

Meine Schule ist die Nationalitätengrundschule am Vásár-Platz, die in diesem Jahr ihr 60jähriges Jubiläum feiert. Ich gehe gern zu Schule, mit Ausnahme, wenn wir Klassenarbeiten schreiben oder die letzte Lektion aufgaben müssen. Seit dem 1. Juli 1998 haben wir eine neue Direktorin, Frau Fogarasy. Sie ist unsere Geschichtslehrerin und sehr nett. Seit September lernen die Kleinsten jede Woche eine Stunde deutsche Volkstänze. Die Hälfte der 7. Klasse lernt Geographie in Deutsch und hat 5 Deutschstunden pro Woche...

Wier feiern viele Feste in der Schule, natürlich in deutscher Sprache, wie z.B. den Martinstag oder das Kinderfest, die schon Tradition wurden.

In der Stadt gibt es noch zwei Altersheime, ein Kulturhaus, eine Musikschule, eine Fachmittelschule, eine Realschule, eine

Bücherei, in der wir auch deutsche Bücher ausleihen können und in der der Chor seine Proben hält. Unser Kulturhaus ist zu klein, die Stadt bräuchte ein größeres, moderneres Haus, wo viel mehr Platz wäre.

Traditionen im Jahr

Faschingszeit: Jedes Wohnende Faschingsbälle mit lustiger Musik, am Ende der Saison Faschingsbegraben, veranstaltet vom Heimatverein und der Minderheitenselbstverwaltung.

Ostern: Gang der Bewohner auf den Kalvarienberg und dann zur Waldkapelle, als Abschluß ein lustiger Ball.

Pfingsten: Wallfahrt zur Waldkapelle, Messe zu Ehren der „14 Nothelfer“.

Mónika és nagymamája

Fronleichnam: Blumenteppeich um die Kirche.

Kirchweihfest: Vorbereitung in den Familien: saubermachen, kochen und backen. Feierliche Messe wird gehalten. Das Fest ist verbunden mit den „Werischwarer Tagen“, wo verschiedene Programme angeboten werden. Vor zwei Jahren haben wir einen Ausschnitt aus einer Hochzeit von der Jahrhundertwende aufgeführt.

Weinlese: Anfang Oktober Festumzug mit geschmückten Pferdewagen, Weinleseball, veranstaltet vom Heimatverein.

Weihnachten: Christkindspiel, Kinder gehen von Haus zu Haus. Es wird auch eine Mitternachtsmesse aufgeführt.

Die katholische Kirche

Die Kirche wurde voriges Jahr renoviert und bekam eine neue Uhr. Jeden Sonntag ist eine deutsche Messe, die viele Menschen besuchen. Ich finde es gut, daß auch viele junge Leute, ja sogar Kinder, daran teilnehmen. Die Erstkommunion wird leider schon ungarisch und in miniaturisierten „Hochzeitskleidern“ gehalten. Zu meiner Erstkommunion bin ich noch in einer Volks-

tracht gegangen, die meine Mutter hat anfertigen lassen. Es tat sehr gut, daß die älteren Leute mich mit Freude betrachtet haben.

Werischwarer, auf die wir stolz sind

Georg Hidas/Herbst: Er hat viele Lieder in Werischwar gesammelt sowie den Gemischtchor gegründet und geleitet. Das kulturelle Leben des Ortes lag ihm am Herzen.

Michael Fogarasy-Fetter: Er war Lehrer und Bibliothekar in Werischwar. Er hat die Ortsmonographie „Die Geschichte und Volkskunde der Gemeinde Werischwar“, zuerst in Deutsch und dann in Ungarisch, geschrieben. Er will noch ein Buch über die Zeit nach 1945 schreiben.

Prof. Dr. Karl Manherz: Er ist Dekan an der ELTE Budapest. Für seine Arbeit erhielt er die „Ehrennadel in Gold für das Ungarndeutschum“.

Heute

Seit dem 18. Oktober haben wir einen neuen Bürgermeister, Herrn István Botzheim. Wir erwarten von ihm, daß Werischwar eine blühende ungarndeutsche Ortschaft wird. Zum zweiten Male ist eine Deutsche Minderheitenselbstverwaltung gegründet worden. Im vorigen Jahr wurden viele Gebäude erneuert, so auch das Rathaus, die Kirche und der Gradus-Kindergarten. Es ist schön, daß es viele neue, schöne Häuser gibt, aber auch die alten schwäbischen Häuser müssen so erhalten werden wie sie früher waren. Ich finde es gut, daß man hier in Werischwar vom Kindergarten bis zum Abitur Deutsch lernen kann.

Meine Meinung

Ich wohne gern in Werischwar, ich mag die Umgebung, die umliegenden Berge und die frische Luft. Ich wohne an der Grenze von Werischwar und St. Iwan auf einem Berg, so habe ich einen tollen Ausblick. Nur zur Schule muß ich viel zu Fuß gehen. In Werischwar gibt es leider auch schlimme Plätze, wo sehr viel Müll und Schutt abgelagert wird. Auch einige Felder sind vernachlässigt und verunkrautet. Die Tennisplätze gehen zugrunde, weil sie geschlossen und so nicht benutzbar sind. Wir sollten nicht nur schöne Gebäude bauen, sondern auch die Felder und die Natur schützen.

Auch die Traditionen sollten wir besser erhalten und die Bräuche wiederbeleben. Ich denke, daß die jungen Leute aktiver sein sollten, und ich wünsche mir, daß sie unsere alten Traditionen trotzdem bewahren und weitergeben.

Monika Sax

Sax Mónika a Németségi Általános Iskola 7. a osztályos tanulója. Fenti írásával a Neue Zeitung „Mein Dorf – Meine Stadt“ című pályázatán különdíjat nyert. A díj egy egyhetes németországi út.

A nyertes pályamunkát az NZ juniorban megjelentek alapján, rövidítve közöljük.

FELHÍVÁS

Városunk huszadik századi történetében nagy szerepet játszottak a Budapest-vidéki Kőszénbánya Részvénytársaság itteni bányaüzemei, majd később az államosított környékbeli kőszénbányák, amelyekben százával dolgoztak pilisvörösváriak. A szénbányászat évtizedekkel ezelőtt megszűnt a környéken, és sajnos évről évre csökken azoknak a száma, akiknek a szénbányászat adott kenyeret, akik még visszaemlékeznek a szénbányászattal kapcsolatos itteni eseményekre.

Nem szabad veszni hagyni a szénbányászat még fellelhető, magántulajdonban lévő tárgyi emlékeit.

Felkérem városunk mindazon polgárait, akiknek van a tulajdonában valamilyen emléktárgy, nevezetesen

- fénykép, térkép, rajz;
- munkakönyv, segédvájár-, vájár-, lömesteri stb. igazolvány;
- vájárismeretekről, baleset-elhárításról stb. szóló könyv;
- baleseti jegyzőkönyv;
- vagy bármilyen, a fentiekben fel nem sorolt tárgy, ajándékozva azt városunknak.

Ha valaki nem akar megválni a szóban forgó tárgytól, dokumentumtól, legyen szíves, adja kölcsön. A Polgármesteri Hivatal lemásoltatja azt, és az eredeti tárgyat köszönettel visszaadja.

Nagyon örülnék, ha a fentiek jelentőségét felismerve számos emléktárgy jutna el hozzánk, amelyeket a 7. szobában felfogadási időben bármikor átvesznek Hivatalunk dolgozói, kívánatra nyugta ellenében.

Botzheim István
polgármester

Helytörténeti hétpróba

Helytörténeti játékot indítunk hét hónap át (májustól novemberig) a Vörösvári Újság hasábjain. Minden hónapban ebben a rovatban közléseink egy-egy fotót városunk valamely nevezetes épületéről. Az ezzel kapcsolatban feltett kérdésre játékkunk résztvevői levélben vagy e-mailben válaszolhatnak a megadott időpontig.

Aki a hét kérdésből ötre sikeresen válaszol, részt vehet a karácsonyi ajándéksorsoláson, amelyen összesen 30 ezer forint

értékű könyvtulajnyt sorsolunk ki. (Első díj 15 ezer, második díj 10 ezer, harmadik díj 5 ezer forint.)

A szerencsés nyertesek névsorát decemberi számunkban közöljük.

Játékunk szponzorai: Könyvesbolt, Foto Porst, Ott József, Schäffer Gyula (Ausztrália) és

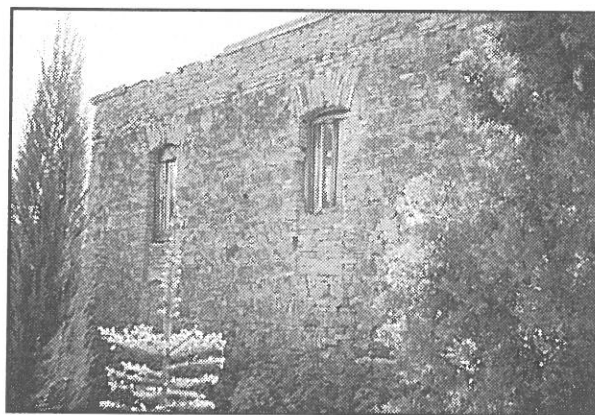
.....
.....
.....

1. kérdés

A Petőfi Sándor utcában áll ez az egykor szebb napokat látott, vallási célokra használt épület, amelynek csak a képen látható fala maradt épségben.

Mi volt ez az épület egykor?

A választ lapzártáig: június 10-ig lehet eljuttatni a szerkesztőség címére.

És a mi lapjainkat ki ismeri?

Májusi számunkban közzétett felhívásunkra, sajnos, egyedül Fogarasy-Fetter Mihály jelentkezett, aki 3 db eredeti vörösvári képeslapot nyújtott át nekem. A legrégebbi az, amelyik címlapunkon is látható. (A képeslapot kissé felnagyítottuk.) A lapon látható 3 épület közül ma már csak a vasútállomás van meg, a másik kép épületet lebontották. A gyógyszer-tár helyén ma a Halmschlager irodaház, az Erzsébet-lak helyén – a stranddal szemben – családi ház emelkedik.

A másik két képeslapot következő számainkban tesszük közzé.

Ismételten kérjük azokat, akiknek a tulajdonában vörösvári képeslap található, tegyék lehetővé, hogy annak másolatát betehessük a Vörösvári Újságba. (A szerk.)

Pártélet

10 éves az MDF helyi szervezete

Az MDF Pilisvörösvári Szervezete április 9-én, megalakulásának 10. évfordulóján ünnepi ülést tartott a városi könyvtárban.

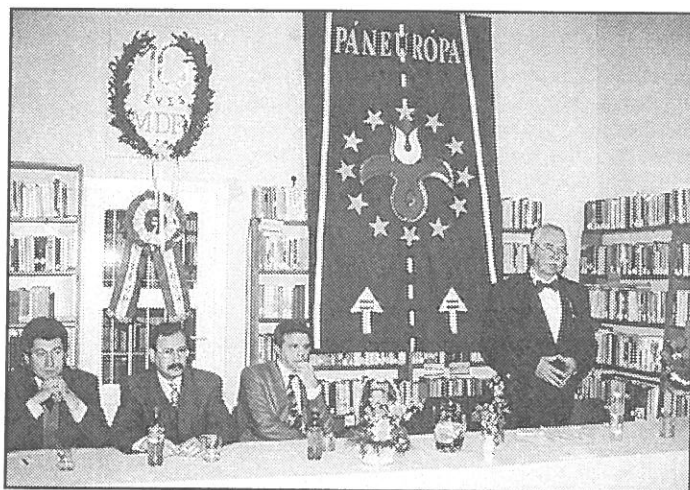
Az emlékezés néhai miniszterelnökünk, Antal József videofelvételről elhangzott – a múltak is szóló, de jövőbe mutató – néhány perces beszédének meghallgatásával kezdődött. Ezután városunk művészei: Kulcsár Gitta fuvolaművész, Sztankovics Béla gitárművész és Tácsik Zsuzsa gordonkaművész kamarazenei műsort adtak. Ezt követően Temesvári Anna tanárnő szavalata emelte méltóképpen a megemlékezés hangulatát.

Az összejövetel Botzheim István rövid beszámolójával folytatódott. Az MDF helyi szervezetének elnöke beszédében kiemelte az elmúlt három választási ciklusban a helyi polgári erők sikeres választási szereplését. Ezen túlmenően sürgette a polgári erők helyi és országos szintű mielőbbi összefogását.

A megjelent díszvendégek: Demeter Ervin államtitkár, dr. Kulin Ferenc, a Károli Gáspár Református Egyetem dékánja és Bogárdi Zoltán, az MDF megyei választmányának tagja hosszabb-rövidebb hozzászólással üdvözölték a megjelenteket.

A jubileumi ünnepség állófogadással ért véget.

F. A.

Bogárdi Zoltán, Demeter Ervin, dr. Kulin Ferenc és Botzheim István a jubileumi ülésen

A Német Nemzetiségi Általános Iskola hírei

Iskolánk tantestülete és vezetése ezúton mond köszönetet azoknak a szülőknek, akik munkájukkal segítettek az iskola udvarának szépítésében.

Ők a következők: *Bognár Zsolt* (Liegl), *Breier László*, *Hasenfratz Márton*, *Heim Márton*, *Marosi Gusztáv*, *Rest István*, *Ziegler Tiborné*.

Szintén ezúton mondunk köszönetet mindazoknak, akik munkájukkal, adományaikkal támogatták a Vásár téri iskola jótékonyági bálját. **A bál bevétele: 356 000 Ft.** Ezt az összeget az iskola vezetése a Szülői Munkaközösséggel egyeztetve oktatási segédesszközök vásárlására és iskolai rendezvények támogatására fordítja.

Versenyeredmények:

Budaörsön, az alsó tagozatos komplex tanulmányi versenyen *Krivinger Ádám* 4. b osztályos tanuló VII. helyezést ért el.

Érden, a Kaán Károly megyei biológia- versenyen *Balogh Ákos* 6. b osztályos tanuló IV. helyezést ért el.

A Templom Téri Általános Iskolában rendezett Herman Ottó megyei biológiai versenyen *Schuck Ildikó* 8. a osztályos tanuló V. lett.

Solymáron a területi biológiai versenyen *Szax Anita* 8. a osztályos tanuló IV. lett.

Az iskolánk által rendezett megyei Kazinczy-versenyen *Balogh Bálint* (4. c) IV, *Breier Mónika* (7. a) V. lett.

A megyei elsősegélynyújtó versenyen iskolánk csapata V. helyezést ért el. A csapat tagjai: *Bartl Barbara* (5. c), *Bárdos Réka* (7. a), *Bárdos Kinga* (7. a), *Breier Mónika* (7. a), *Sax Mónika* (7. a), *Mártai Andrea* (5. c) Pályon, a területi vers- és prózamondó versenyen a következő eredmények születtek:

Próza kategória

Schäffer Hajnalka (7. a) II., *Bogár Nikolett* (6. a) III., *Botzheim Dávid* (1. a) IV.

Vers kategória

Pató Zsuzsanna (3. a) VI.

A Pomázon megrendezett területi Weöres Sándor versmondó versenyen *Breier Mónika* 7. a osztályos tanuló I. lett. *Vígh Sarolta* (7. b) II. helyezést ért el.

Az 1999-es nemzetközi kenguru matematikaversenyen kiváló eredményeket értek el a következő tanulók:

Braun Zoltán (8. a) 29. helyezés (1223 résztvevőből 80 %-os teljesítménnyel)

60 % felett teljesítettek: *Mártai Andrea* (5. c), *Bartl Barbara* (5. c), *Balogh Ákos* (6. b) *Bogár Nikolett* (6. a), *Ivics Zsuzsanna* (7. b), *Margittai Eszter* (7. a), *Bárdos Kinga* (7. a), *Kós Zsuzsanna* (8. b).

Az Észak-Pest Megyei Matematika Tehetségfejlesztő Központ által szervezett levelező versenyen az élmezőnyben végeztek

a következő tanulók:

3. osztályosok – résztvevők száma: 345
Schuck Máté VIII., *Halmschlager Rudolf* X., *Botzheim Márton* XXII.

4. osztályosok – résztvevők száma: 268

Németh Tamás IV., *Krivinger Ádám* XV.

8. osztályosok – résztvevők száma: 464
Braun Zoltán VIII.

Az „Anyanyelvünk matematikai játéka” komplex csapatversenyben iskolánk csapata a VIII. helyen végzett.

A csapat tagjai: *Bilik Beáta* (6. b), *Fogarasy Balázs* (6. b), *Balogh Ákos* (6. b), *Breier Péter* (6. b), *Bartos Zsuzsanna* (6. a), *Bogár Nikolett* (6. a)

1999. április 23-25-én a Regensburgban megrendezett nemzetközi úszóversenyen *Breier Anna* 5. a osztályos tanuló a következő eredményeket érte el:

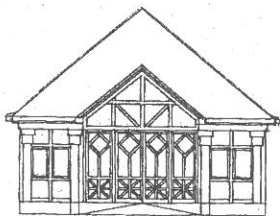
400 m gyors I.; 100 m gyors II.; 100 m pillangó II.; 200 m vegyes III.

Nyelvvizsga:

A „Zertifikat Deutsch als Fremdsprache” vizsgatréningen négy tanulóknak 80 % fölötti teljesítményt nyújtott. Teljesítményük alapján a Novoscool Nyelviskola javasolja *Sax Mónika* (7. a), *Vidor Aletta* (8. a), *Gellén Katalin* (8. a) és *Mirk Orsolya* (8. a) tanulóknak, hogy jelentkezzenek középfokú nemzetközi nyelvvizsgára, amelyet hasonlóan jó teljesítmény esetén honosíthatnak a Rigó utcában.

Schäffer Lőrincné
igazgatóhelyettes

A Német Nemzetiségi Gimnázium és Külkereskedelmi Szakközépiskola hírei

A pilisvörösvári Német Nemzetiségi Gimnázium és Külkereskedelmi Szakközépiskolában az 1995/96-os tanév óta folytatjuk külkereskedelmi ügyintézők képzését. Az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyen – mely az azonos képzést folytató szakközépiskolák közötti hagyományos megmérettetés – immár harmadik alkalommal vettünk részt.

Az első évben mindennemű tapasztalat és segítség nélkül vágtunk bele a „nagy kalandba”. Mivel a versenyben évek óta rendszeresen résztvevő iskolák között abszolút kezdőnek számítottunk, komoly sikernek könyvelhettük el, hogy *Fórizs Andrea* bekerült az országos döntőbe.

A második évben iskolánk történetének eddigi legnagyobb sikerét érték el: *Lukács Bernadett* az országos döntőben harmadik, *Kiss Virág* hatodik, *Hübel Éva* pedig tizenkettedik helyezést ért el.

Ez évben szintén döntőbe jutottak diákjaink. A fináléban *Nyíró Veronika* ötödik, *Hackenberger Erika* pedig hetedik helyen végzett. Így nekik külkereskedelmi ismeretből már nem is kell érettségizniük, a döntőben elért helyezésük jeles érettségi vizsgának felel meg, és ezzel automatikusan megszerezték az államilag elismert külkereskedelmi ismeretekkel bővített felsőfokú német nyelvvizsgát.

A versenykiírás alapján a döntő helyezettjei több felsőfokú oktatási intézményben felvételi mentességet élveznek, illetve más egyetemeken, főiskolákon plusz felvételi pontokat kapnak.

Nyíró Veronika egy másik országos versenyen is kiemelkedően szerepelt: az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen nemzetiségi német nyelvből 17. helyezést ért el. A verseny kiírása szerint ezért német nyelv és irodalom tantárgyból sem kell érettségi vizsgát tennie, és teljesítményét felsőfokú német nemzetiségi nyelvvizsgának is elismerték.

A végzősök idén május 15. és 21. között teszik le írásbeli érettségi vizsgáikat.

A szóbeli megmérettetésre június 20-21-én kerül sor. Kíváncok Nekik magam és a tantestület valamennyi tagja nevében nyugodt felkészülést, és mivel egy jó vizsgához nagy adag szerencsére is szükség van: „kéz- és lábtörést”! Azaz stílusosan: HALS- UND BEINBRUCH!

Kalmár Ildikó

A végzősök idén május 31 diák számára utoljára szólalt meg május 12-én délután 15. és 21. között teszik le öt órakor a csengő a gimnáziumban. Képünkön a ballagó 12-esek osztályfőnökükkel, Bársonyiné Molnár Erikával

A rovatot
összeállította:
Fogorágy Anikó

Regionális német nemzetiségi fúvóstalálkozó Pilisvörösváron

1999. április 18-án regionális fúvóstalálkozót rendezett a Német Nemzetiségi Fúvózenekar az NNKK-ban (gimnázium). A találkozó vendégei voltak a biatorbágyi, a pilisszentiváni, a törökbálinti, a csolnoki és a táti fúvózenekarok.

A vörösvári fúvósok már korábban is igen jó kapcsolatot ápoltak a táti fúvózenekarral, többször szerepeltek együtt fúvószenei rendezvényeken. Innen jött Schäffer Lőrincnek, a vörösvári együttes vezetőjének az ötlete: jó lenne, ha mások

is belépnének ebbe a körbe, és együtt ápolnák a nemzetiségi fúvószenei hagyományokat.

A kiválóan megszervezett, forró hangulatú, nagy sikerű találkozó, reméljük hagyományteremtővé válik, és jövőre is sok örömet fog szerezni a fúvószene rajongóinak.

(Baloldali képünkön Jászkuti Oszkár a vörösvári zenekar egyik tubása. Alul a táti fúvózenekar, vezényel: Zagyi István karnagy.)

Köszönet

A vörösvári fúvózenekar nagy öröme szolgált, hogy a lakosság igen nagy érdeklődést mutatott a fúvóstalálkozó iránt, és sokan támogatták annak színvonalas megrendezését.

Külön köszönjük a támogatást Braun Jánosnának, Manhertz Istvánnak, Mátrai Mátyásnak, Mirk Józsefnek, Müller Mártonnak, a Német Nemzetiségi Önkormányzatnak, a Tácsik pékségnek, a Wippelhauser cukrászdának és Wieszt Lászlónak.

Schäffer Lőrinc
a fúvózenekar elnöke

Az operetthajó kikötött Vörösváron

Az Operetthajó utasai és személyzete: neves Budapesti operettszínészek a gimnázium színpadán
Rásonyi Győzőné felvétele

„Vállalkozók a polgárokért” volt a motója annak az operettestnek, amelyet a helyi Ipartestület városunk vállalkozóinak anyagi támogatásával rendezett meg április 24-én a gimnáziumban. Nagyon sok idős ember, kispénzü nyugdíjas szórakozott aznap este önfeledten a színházterem nézőterén, amikor az Operetthajó elindult. (Operetthajó címet kapta az operettszínészekből álló vidám, zenés összeállítás.) Ők bizonyára, nehezen szánták volna rá magukat, hogy megvegyék a drága jegyeket, vagy hogy Pestre utazzanak a kedvelt melódiákért. A színház most helybe jött, ráadásul a közönséget a szünetben gazdagon meg is vendégelték a rendezők, akiknek a figyelme mindenre kiterjedt.

Szép este volt.

Az Ipartestület, élén Molnár Sándor elnökkel igazán kitett magáért. A kezdeményezés, amellyel Vörösvár kulturális életét kívánták felpozícionálni, minden tisztelettel megérdemel.

Májusfaállítás

A hagyományokhoz híven a Heimatverein az idén is májusfát állíttatott a Városháza előtti téren. A faállítást víg táncdal köszöntötték a Német Nemzetiségi Tánc-együttes táncosai, a talpalávalót a Fúvózenekar szolgáltatta.

FIGYELEM!
KÖZÉRDEKŰ
KÖZLEMÉNY!

*A városi májusfán
lógó üvegben nem
található alkohol-
tartalmú folyadék.
Ezért száraz torkú
polgártársainknak
azt ajánljuk, inkább
a borospincét
válasszák, ne
a fa tetejét.*

Theatertag - Színházi nap

Történt pedig, hogy Piroska nagymamája elment a diszkóba, ahol úgy ropta a táncot, hogy lepipálta vele a holdjáró cipős tiniket. Amikor unokája figyelmeztette rá, hogy már késő van, ideje hazamenni, a nagymama megsértődött. Bánatában aztán szőröstül-bőröstül bekebelezte az első útjukba kerülő farkast.

– De, nagymama, téged kellett volna megenni a farkasnak – figyelmeztette őt Piroska a dramaturgiai bukfencre.

– Ugyan már, kis unokám, ez kétszáz évvel ezelőtt volt így a Grimm-mesében, ma már más idők járnak – replikázott a „szupernagyi”.

A mosatlanul elfogyasztott koszos, büdös farkas azonban megfeküdt a gyomrára, s ezért ki kellett hívni a mentőket. Persze, amint a nagymama meglátta a szép mentőorvost, szerelemre gyulladt iránta, és a történet love storyban ért véget...

Dióhéjban ennyi a tartalma annak a mesének, amit a tarjáni német nemzetiségi iskola színjátszó köre adott elő a május 7-én Vörösváron megrendezett német színházi napon. A mese szereplői oly sok derűvel és bájjal játszottak el a „kissé” modernizált darabot, hogy a közönség dőlt a nevetéstől. Vegyük még hozzá, hogy a német szöveget végig érthetően

és jól hangsúlyozva adták elő a tarjáni gyerekek, és a kísérőzenét is maguk játszották. Így nem meglepő, hogy a zsűri az ő produkciójukat emelte ki az első helyen.

A német színházi napot a Német Nemzetiségi Általános Iskola és a Községi Ház közösen rendezte. A főszervezők Ságiné Sebők Magdolna és Haász Éva voltak. A rendezvényt Botzheim István polgármester nyitotta meg. Sax László a helyi és az országos német önkormányzat nevében köszöntötte a színjátszókat.

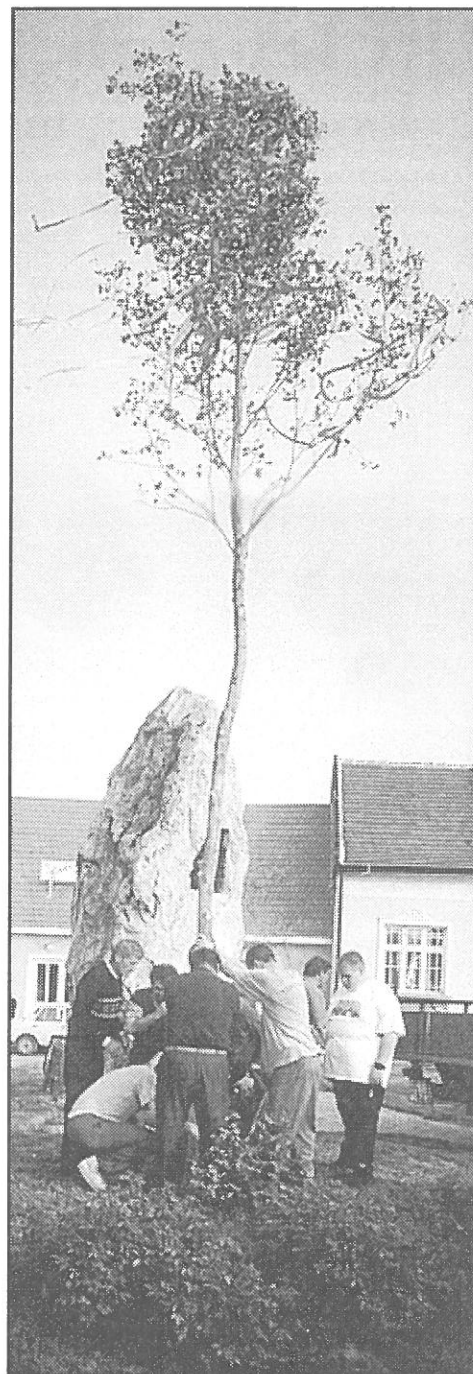
A színházi napon a helyi két nemzetiségi iskola diákjain kívül tarjáni, csolnoki és pilisborosjenői nemzetiségi iskolák tanulói vettek részt, a közönség és a zsűri hét színjátszó csoport tíz műsorszámát tekintette meg.

A színházi nap igen sikeres volt, több csoport jelezte, hogy szívesen eljőnnének jövőre is.

(A rendezvényt a Müller kávéház és a Müller Papír támogatta.)

A tarjáni színjátszók

A zeneiskola rendezvényei

Április 16-án jótékonyági koncertet adtak a zeneiskola tanárai a Pán Zenei Alapítvány javára.

Április 30-án Szabadi Vilmos hegedűművész szólóestjére került sor.

A Cziffra György Zeneiskola Pilisvörösvár Város Önkormányzatával és a Magyar Trombitás Szövetséggel karöltve május 19-e és 23-a között megrendezte az I. Nemzetközi Pilisvörösvári Trombitaversenyt. A versenyről bővebben júniusi számunkban olvashatnak.

Május 28-án Jandó Jenő zongoraművész szólóestje zárja a zeneiskola bérletes koncertsorozatát.

Úti levelek Erdélyből

2. levél: Talpra, magyar!

Március közepén az önkormányzat hivatalos partnerkapcsolati delegációjával Erdélyben, Mikefalván jártam. Az erdélyi út benyomásait, élményeit rögzíti az a két úti levél, amelyek közül most immár a másodikat is az olvasó elé tárom.

Március 14-én kora délután ünnepségre gyülekeztek az abosfalviak a katolikus templom kertjében. A romániai forradalom óta szabadon emlékezhettek meg az 1848-49-es forradalom és szabadságharc eseményeiről, hőseiről. Igaz, mindezt csak módjával. Még nem a „szabadság szüli itt a rendet”... Túl sok görcs maradt a múltból, túl sok megbántás és megaláztatás szorítja a szíveket.

A milícia és a rendőrség felvonult, itt is, ott is egyenruhások beszélgetnek unottan az abosfalvi főutcán, maguk sem tudják, mit keresnek itt; az ünnepségre gyülekezők nyugodtak és fegyelmezettek. Persze, nem árt az óvatosság, a rendőri készültség: magas rangú vendégek érkeznek Bukarestből... Kínos lenne most bármiféle incidens...

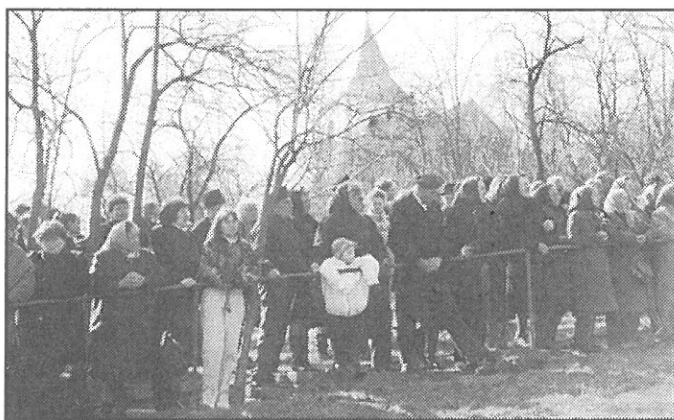
Dél előtt a mikefalvi község házában hivatalos megbeszélések folytak a helyiek és a vörösvári küldöttség között, most onnan igyekeztünk vendéglátóm, Vass Sándor itteni utakhoz szokott Daciájával Abosfalvára. Az iskolánál leállítjuk az autót. Innen már gyalog megyünk. A milicisták egy csoportjánál megállunk. Sándor jól ismeri őket, elbeszélget velük, először hallok román szavakat tőle... „Jobb, ha jóban van az ember velük” – mondja bölcsen, s ballagunk tovább toronyiránt. A torony most történetesen a dombon emelkedő kicsiny katolikus templom tornyát jelenti.

Fölbballagunk a dombra, hamarosan kezdődik az ünnepi szentmise. Sándor nem megy be a templomba, ő református. Így hát én is kint maradok, s van időm arra, hogy alaposan körülnézzek. Innen, erről a dombról irányította Bem apó 1849-ben azt a csatát, amelyben Puchner csapatait egészen Szebenig futamították a magyarok. Mindezt a paplak falán elhelyezett emléktáblán betűzőm ki. Alul, a kertben 1993 óta magasodik az az obelisz, amely a vörösvári 1848-as emlékmű pontos mása. A készítője és adományozója Molnár Sándor, vörösvári kőfaragó mester. Annak idején ő maga hozta ide és állította fel az obeliszt. Persze, ez így túl egyszerűen hangzik. Valójában be kellett csempésznie az óriás-kokárdás követ az országba, a hatóságok nem engedték volna át a határon.

Körbejárom a köoszlopot: fiatalabb, mégis sokkal viharvertébb mint vörösvári iker-

testvére. Jobban cibálja itt az idő tán a köveket is, mint odaát.

A misének vége, a templomból kiáramló hívők leereszkednek a domb aljában lévő emlékműhöz. Megérkeztek közben a bucaresti és marosvásárhelyi előkelőségek is.

A március 15-i ünnepség közönsége.
A háttérben az abosfalvi katolikus templom

Marosvásárhely, városháza

Az *alispán* úr is itt van. Próbálom megszokni a szót, amely számomra kicsit archaikusan hangzik.

Körbenézek az arcokon: ünnepi, méltóságot tükröző tekintetek. Réti György polgármester magyaros, zsinóros mentében feszít. Egész alakja erőt áraszt. Jó ránézni. Néhány kislányt népviseletbe öltöztettek, élénk színű ruhácskáik vidámságot hoznak a felnőttek sötét öltözékei közé. És persze a kokárdák is. Kinek vékonyabb, kinek vastagabb nemzeti színű szalagból kanyarítva. Feltűnő és szomorúságos, hogy csak a városi vendégeken és rajtuk, anyaországbeliken láthatóak. A helyiek nem tűztek kokárdát. „Nálunk nem kapni szalagot” – mondja Sándor. Nem firtatom azt, amit mond. Nincs hozzá jogom.

Kezdődik az ünnepség. A küküllődombóiban zenekar belekezd egy indulószerű dallamba. Még soha nem hallottam, de rögtön tudom: ez a román himnusz. Szomorúan, de gyönyörűen szól utána az „Isten, áldd meg a magyart”. Milyen különös, ez a százszor-ezer-szer hallott dallam itt egész másként hat, mint otthon az iskolai ünnepségeken. Itt súlya van, jelentősége. Összetartó ereje.

„Hajrá, magyarok!” – süvít most bele a himnusz utáni jelentőségteli csendbe egy sztentori hang, mintegy lelkesedést csepegtetve a vigyázásban álló és magukba forduló emberekbe. A helyiek összerendeznek, néhány ballonkabátos idegen tétova mozdulatot tesz.

Kárasz Feri, a sofőrünk elégedetten mosolyog: Na, ezt most ki kellett kiabálnia: Hadd tudja meg ország-világ: mi egy szabad országból jöttünk, ahol szólásszabadság van...

Következnek a beszédek, mindegyik remek és lelkesítő szónoklat: Réti György, Fodor Imrée – Marosvásárhely polgármestere és Szentpétery Istváné – a bucaresti nagykövetség munkatársáé. A szónokoknak ugyancsak fel kell emelniük a hangjukat, az erősítő berendezés ugyanis már a mikrofonpróba során tönkre ment. Az égett kábelszag még most is a levegőben terjeng.

Botzheim István is ragyogó beszédet tart. Rövidet, egyszerűt, bölcsét és szívhez szólót: a közönségnek nagyon tetszött. Lelkes taps csattan a végén.

Réti György polgármester Radu Vasile

miniszterelnök üzenetét is felolvassa. Szép és Európa felé mutató gesztus a román kormányfőtől ez az üzenet. Bizakodással tölt el mindenkit.

Kutyaugatás szakítja közbe a felolvasást. A templomkert mellett lévő porta házórozó ebe nemtetszését fejezi ki a beszéd hallatán. Egy ballonkabátos rögtön odasiet és elzavarja az ebet. „Na, már ez sem ugathatja azt, amit akar” – jegyzi meg félhangosan valaki a tömegben. Ironikus népi bölcsesség. Ki tudja, hány generáció

élettapasztalata sűrűsödik benne?

Következik az ünnepi műsor. Mind az öt magyar ajkú település iskolája kirukkol egy-egy verses, énekes összeállítással. A dalok között főleg Kossuth-nóták, a versek között Petőfi költemények hangzanak el. Egészen meghatódok. Ezek a gyerekek úgy mondják a verseket, hogy minden egyes elhangzott szónak mázsányi súlya van, úgy szavalnak, hogy tudják, küldetésük van, fontos az, amit csinálnak. Nálunk verset mondanak, náluk: *verset élnek*. Nálunk a szó csak kifejezés, náluk: *a megmaradás eszköze*.

Az ünnepség több mint két órán keresztül tart, mégis mindenki rendületlenül kitart, és szinte issza magába a lelkesítő szavakat, dal-
lamokat.

De nemcsak szóval él az ember... Az ünepség után az abosfalvi iskolába megyünk ebédre. A román osztály tantermében terítették meg nekünk. A terem és a berendezés nagyon szegényes, kopott, a vendéglátás azonban pazar és rendkívül szívélyes.

A délutáni ebéd után jó fajta kükküllővidéki borok mellett hosszasan elbeszélgettünk vendéglátóinkkal a világ folyásáról. Összehajolunk, mi magyarok, s megdiskuráljuk tehetünk-e egymásért valamit. Ha nem is sokat, a szándék is már valami, már az is közelebb hozza a lelkeket, életüket. Estélig folyik a szó, épülnek a hidak lélektől lélekig, a Dunától a Kükküllőig. Késő este van már, amikor mindenki a szállására indul.

Hazafelé az autóban Sándor, a híres csávási kórus oszlopos tagja szomorúan jegyzi meg: „Jó volt kibeszélgetni magunkat, csak azt sajnálom, hogy nem énekelünk, hogy az érzelem elmaradt. Pedig az érzelem, az nagyon fontos...”

És másnap reggel a búcsú. Sándor hét órakor tesz ki engem a mikesfalvi községházánál, ő munkába indul Dicsőszentmártonba. Csípős a Kis-Kükküllő menti reggel. Sándor egy üveg házi szilvapálinkát nyújt át nekem, meg egy üveggel a legjobb borából. A felesége kenyeret, kolbászt és friss sajtot csomagolt a hosszú útra. Elbúcsúzunk egymástól. A búcsú rövid. Csak a lelkek hosszúak.

A delegáció egyik fele Halmschláger Antal mikrobuszával már tegnap délután elindult hazafelé. Mi maradtunk, mert hazafelé szeretettük volna Marosvásárhely és Kolozsvár nevezetességeit megtekinteni. Nem bántuk meg.

Nyolc óra tájban búcsúzunk el a mikesfalviaktól. Magyarok a magyaroktól – két országban – egy szívvel. Isten veletek, véreink, kedves magyar barátaink! Reméljük, hamarosan viszontlátjuk egymást!

Marosvásárhely negyedóránira van Mikesfalvától. Csinos város, a központjában sajnos elég sok változás történt az elmúlt évtizedekben. Körbejárjuk a főteret. Először a református templomot nézzük meg. Hideg, metsző szél fúj az arcunkba, mindnyájan nagyon fázunk, amint felkapaszkodunk az épületegyütteshez, amelyben a magyar református lelkeszképző is működik. Egy növendék a bejárat előtt ül a hideg kőpadon és Beatles-dalokat gitározik. Szerencsére, bent a templomban fűtenek, néhány perc múlva mi is felengedünk.

Indulunk tovább, megnézzük a marosvásárhelyi színház új, modern épületét, majd továbbhaladva a szecessziós városházát és a mellette lévő kultúrpalotát. Ez utóbbi két épület elvarázsol mindnyájunkat. Valóságos ékkövek a belváros koronájában.

A hajóját vesztett katolikus templom már kevésbé vonzó látvány. A torony árván és tétován ácsorog a tér szélén. Mihez kezdjen így csonka-bonkán magában. A templomhájo a modernkori dühödt térrendezés áldozata lett. Egyszerűen elbontották. Kellott a hely az új épületek számára.

Bezárva a kört bemegyünk az ortodox templomba is, amelyet belül éppen restaurálnak. Ikonok százai tekintenek rám. Nem a magasságba, az égbe húznak, inkább rám

telepszene, földre nyomnak. Most értem csak meg igazán, mit jelent beleszületni egy vallási kultúrába. Tisztelem ezt a kultúrát is, de tőlem nagyon távol áll.

Attila atya kürtöskalácsot vett az egyik boltban, azt eszegetjük. Kíváncsiságból én is bemegyek az egyik műszaki áruházba, hogy megnézzem, milyen árak vannak. Egy mosogatógép áll hivalkodón rögtön a bejárat mellett. Rajta cédula: 6 500 000 lej. Ha azt veszem, hogy az átlagfizetés Romániában kb. 800 000 lej, könnyen megérthető, miért található még nagyon kevés háztartásban ehhez hasonló gép.

Tovább folytatjuk utunkat Kolozsvár felé. Izgatottság vesz rajtam erőt. Már egészen kis koromban is szerettem nézegetni apám egyik könyvében Fadrusz János híres szobrát a nagy Mátyás királyról. Erőtől duzzadó, fenséges szobor ez, megmozgatja egy kisgyermek fantáziáját. És most végre élőben is láthatom.

Beérve Kolozsvárra, először a zászlók tűnnek fel. Természetesen román zászlók. Egy egész zászlóerdő. Az Avram Iancu téren hatalmas koszorúk vannak felállítva. Kolozsvár ünnepel, azazhogy csak Cluj-Napoca. És korántsem a magyar forradalmat. Nem ajánlatos most kokárdát tűzni George Funar városában. Én már óvatosságból a magyarverő, Sütő András félszemét kiverő Vásárhelyen is levettem kabátomról a magyar színű szalagsokrot. Amint most kiszálunk az autóból, látom, útitársaim is erre az

elhatározásra jutottak. Kivéve Balogh Sándor tiszteletes urat, akinek tényérnyi kokárdája a magyar szabadság gyönyörű pecsétjeként virít a kabátján. Minden bizonnyal az övé volt az egyetlen kokárda aznap az egész városban. Meg is nézték jó páran, de szerencsére nem kötöttek belénk. Egy öreg néni könnybe lábadt szemmel áll meg mellettünk: „Istenem, végre egy kokárda!”

A főtéren a Mátyás szobor gyönyörű és impozáns. Előtte a román nemzeti színű padokon fiatalok élvezik a gyengécske tavaszi napfényt. Kétoldalt hatalmas, több méter

Marosvásárhely főterén

mély gödrök, mindenféle korlát vagy biztosítás nélkül, egy rossz mozdulat, és bárki könnyen beleeshet. Funar úr régészkedik itt – hogy talált is már valamit, vagy csak gyűlölt ellenségeit, a magyarokat akarja-e boszszantani, nem lehet tudni.

Bemegyünk a Szent Mihály templomba. Áhítat vesz rajtunk erőt. Az áhítat csak fokozódik, amikor később a Házsongárdi temető kavicsos ösvényein kapaszkodunk felfelé. A rozsdás kerítésű, néhol már kidőlt-bedőlt sírokat látva, amelyek még enyészetükben is impozáns látványt nyújtának, megértjük, mit is jelenthetett valaha a „kincses Kolozsvár” elnevezés.

Órákig bolyonganánk az oly sok magyar költőt meghihető temető kertben, de indulnunk kell, estére haza kell érünk. Másnap mindenki dolgozni megy. Balogh Sándor tiszteletes még kérlel minket egy sort, keresnénk meg Koós Károly sírját. Aztán ő is beadja a derekát.

Indulunk hazafelé. Vár minket Magyarország.

S valahol a haza szívében, egy fellobogózott, poros kisváros, amelynek küldöttei voltunk, itt a Kárpátok koszorúzza földön, Erdélyben, ahol ezer év óta élnek olyanok, kik magyarul kínálják az asztalukhoz invitált, messziről jött vendégeket: leendő barátaikat.

Mátyás király szobra Kolozsváron

„Jó érzéssel tölt el, hogy érdekli az embereket, amit csináltam...”

Benczik Mónika interjúja Hegedűs Gézával

„Az első dolog mindenképpen az, hogy az ember szabadon éljen. Nem börtönben, nem munkatáborban, nem ítélet-végrehajtást várva egy siralomházban. Ez a legfontosabb. A másik: hogy megtalálja a boldogságot. Azt a boldogságot, amit ifjan lángoló szerelemnek, később boldog házasságnak nevez az ember. A harmadik pedig az, hogy az eszméiért, amelyeket helyesnek tart az életben, harcolni tudjon akár írásban, akár szónoklatban, akár törvényhozóként, akár karddal a kezében.”

„Az idő csak múlik, én meg vagyok benne”

– Géza bácsi május 14-én lesz 87 éves. Egy ilyen idős és tapasztalt embert talán joggal kérdezhetünk meg, hogy szerinte mi a hosszú és értelmes élet titka?

– Hogy mi a hosszú élet titka, azt nem tudom. Az szerencse kérdése. Az embernek közel a 90. évéhez már fogalma sincs, hogy években vagy évtizedekben vagy milyen egységekben mérje az életét. Nincs élményem arról, hogy milyen hosszú az idő, az csak úgy múlik. Van, amikor lassan és unalmasan, van, amikor gyorsan, és van, hogy még gyorsabban kellene. Nincs igazi lelki kapcsolatom a múlt idővel. Az csak úgy múlik, én meg vagyok benne.

– Ha három olyan dolgot kéne kiemelni, ami kellemessé, értelmessé és fontossá tette az életét, akkor mi lenne az a három?

– Az első mindenképpen az, hogy az ember szabadon éljen. Nem börtönben, nem munkatáborban, nem ítélet-végrehajtást várva egy siralomházban. Ez a legfontosabb. A másik: hogy megtalálja a boldogságot. Azt a boldogságot, amit ifjan lángoló szerelemnek, később boldog házasságnak nevez az ember. A harmadik pedig az, hogy az eszméiért, amelyeket helyesnek tart az életben, harcolni tudjon akár írásban, akár szónoklatban, akár törvényhozóként, akár karddal a kezében.

– Tulajdonképpen Géza bácsi minden írása ehhez a harchoz tartozott?

– Szinte valamennyi írásom. Nagyon sok mindent összeírtam életemben, egész fiatalon kezdtem, és soha nem hagytam abba. Nagy számban mértem megjelent írásaimat, amelyek lehetnek rövid cikkek és vastag regények is, de mindig ezekről szóltak valahogyan.

– Ez a három dolog már fiatalkorában megfogalmazódott, vagy évek és tapasztalatok során alakult ki?

– 15 vagy 16 éves koromban pontosan, megfogalmazva is tudtam. Már mint iskolás fiút is ez érdekelt: az önképzőköri erről a problémáról beszélgettünk, vitakoztunk. Később ténylegesen szerencsém volt, hogy ismeretségbe kerülhettem már fiatalon híres írókkal. Sokat tanultam tőlük, de e tekintetben csak megerősítették a már korábban kialakult hitvallásomat. Jó barátságban voltam például Kassák Lajossal, aki munkásember volt, és egyik legjelentékenyebb írója a századnak. Nagyon tiszteltem, s jó barátságban voltam Kosztolányi Dezsővel, akihez többen is föl jártunk fiatal írók. Mindig szívesen fogadott, és érdekes módon soha nem szeszes itallal kínált bennünket. Ezzel szemben Karinthy Frigyes mindig konyakot adott, Szabó Dezső – lelkes magyar nacionalista lévén – pedig szilvóriumot, mert azt mondta, hogy aki konyakot iszik, az kozmopolita. Szóval jó írókkal, jelentékeny írókkal

lehetünk jó barátságban, s olyan híres tudóssal is, mint Hóman Bálint, aki a politika vizeire is átevezett. Úgy 7-8.-os gimnazista voltam, amikor különböző megjelent írásaimra felfigyelt, és magához hívott. Később élete nagyon elromlott: jobboldali politikus lett, börtönben is halt meg szegény. Egyszerre rettegtem attól, amit tett, és lelkesedtem érte, mert nagy tudós volt. De nagyon jó volt a kapcsolat közöttünk. Amikor a politika színterére lépett, és szélső-jobboldali kijelentéseket kezdett tenni, egyszerűen nem mertem elmenni hozzá. Telefonon felhívott: Mondd, te haragszol rám? – kérdezte. Igen, Bálint bácsi, feleltem. – Akkor gyere ide és vitakozzunk – válaszolta. Ilyen kapcsolatban voltam vele. Amikor börtönben volt, egyébként ott is halt meg, hatósági engedéllyel

Az utolsó fotó Géza bácsiról

az új könyvemet beküldtem neki dedikálva. De ne felejtjük el a kor egyik legnagyobb filozófusát, esztétáját, Lukács Györgyöt, akivel rögtön az emigrációból való hazatérése után megismerkedtünk, mivel a szálloda vezetője, ahol megszállt, régebben iskolatársam volt. Örömmre szolgált, hogy amíg másokat professzor úrnak vagy valami hasonlónak hívtunk, addig Lukács György azonnal Géza öcsémnek nevezett én pedig Gyuri bácsinak szólíthattam, és haláláig tegező viszonyban voltunk.

„Emberileg Kassák volt a mintaképem”

– Ezek a kapcsolatok mennyiben hatottak Géza bácsi írói munkásságára?

– Mindenekelőtt Kosztolányi hatott rám: az ízlésével is, az irodalmi „szaktudásával” is. Kosztolányi volt az, akinek megmutattuk új verseinket. Ő akkor elővette a töltőtollát, amely mindig zöld tintával volt töltve, javított,

és megmagyarázta, hogy kérem, vigyázat, itt hosszú szótag kell, és nem rövid. Verstanra tanított minket, kifejezetten az irodalmi szaktudásunkat akarta gyarapítani. Sok velem egyidős fiatal íróval, mint például Boldizsár Ivánnal vagy Szabó Zoltánnal együtt ilyen légkörben nőttünk fel, és lettünk az irodalmi élet részeszei.

– Ez a légkör és a kapcsolatok emberileg mennyiben hatottak?

– Voltak, akiket emberi eszményképeknek tekintettünk. Például Kosztolányiról nem lehet azt mondani, hogy így kell élni, mert Kosztolányi a világ legkövetkezetlenebb embere volt. Ő maga mondta, hogy kérem, nem tudok nem hazudni. Viszont olyan erkölcsileg tisztá ember, mint Kassák Lajos, kevés volt. Ő rendkívüli emberi példakép volt, nemcsak jó költő, nemcsak nagyon jó festő – bár a képei nem mindenkinek tetszettek, így nekem se. Főleg szürrealista, futurista képeket festett. Igen gyakran voltunk fent nála, beszélgettünk, tanított minket, mert nagyon jó festészeti szakember volt, s kitűnően értett a zenéhez is. Ilyenkor megnéztük a képeit, és megkérdeztük, hogy Lajos – őt nem bácsiztuk – ez mit ábrázol? Azt mondta: nem ábrázol semmit, a semmit is ábrázolni kell. Erkölcsileg, irodalmi értékben Kassák Lajos hatott ránk a legerősebben. Ő érdekes módon a társadalom legmélyéről, a proletariátus legszegényebb rétegeiből nőtt fel egyetemes műveltségű emberré, aki irodalomban, művészetben, tudományban úgy volt otthon, hogy nem felvágott vele, hanem mindezt természetes ismeretnek tartotta. Egyike volt azoknak, akik tényleg emberi eszményeim közé tartoztak. De nagyon sok mindenki más is, például Lukács György, aki egyenesen elvárta, hogy a fiatalok vitakozzanak vele. Nem volt kötelező elfogadni a nézeteit, de értelmesen meg kellett magyaráznunk, hogy miért nem értünk egyet vele.

„Írni és tanítani”

– Mi volt az a legfontosabb tevékenység, ami meghatározta Géza bácsi életét?

– Én mindig pontosan tudatában voltam annak, hogy egyszerre vagyok író és tanító. Nekem nem volt mellékes, hogy tanárember vagyok. Több évtizedig voltam egyetemi tanár, de tanítottam a kollégiumok középiskoláit is a híres Győrffy Kollégiumban, ami a Népi Kollégiumok Országos Szövetségének volt a magja. Ennek a kollégiumnak mindvégig, amíg csak létezett, a tanára voltam, méghozzá minden tantárgyból. Kitaláltunk egy tantárgyat, amelyben együtt volt irodalom, történelem, világnézet. Ugyanúgy szó volt benne Petőfi Sándor rimtechnikájáról, mint a francia forradalom eszméiről és Julius Caesar jelentőségéről az ókori történelemben. A Győrffy Kollégiumnak én voltam az oktatási vezetője, s mivel ennek a kollégiumnak meghatározó szerepe volt a NÉKOSZ egészében, lényegében az összes népi kollégiumnak én voltam a tantárgyi irányítója. Szóval benne éltem a pedagógiában.

Tehát az egyik, életemet meghatározó tevékenység a pedagógia. Az életem másik meghatározó tevékenysége az volt, hogy író és költő vagyok. Van e két tevékenységben egy nagyon fontos közös vonás: mindkettőnek az a lényege, hogy az embernek legyenek gondolatai, s képes legyen világosan és hatásosan megfogalmazni őket. Ez volt a lényeg akkor is, ha prózát írtam, akkor is, ha verset írtam, s akkor is, ha tanítottam vagy népgyűlésen beszéltem, ami mellesleg gyakran előfordult. Ha népgyűlésen kellett magyaráznom, akkor a példaképem

Ciceró volt, aki egyszerre tekinthető minden ügyvéd és minden népszónok ősenek. Ötvenhét fennmaradt beszédének – amelyek a latin próza remekei – a zömét elolvastam, természetesen eredetiben. Számomra ezek a beszédek azt jelentik, hogy mindent úgy kell megfogalmazni, hogy akár olvasom, akár füllel hallgatom, hatásos legyen. Én mindeneke előtt ezt tanultam Cicerótól.

Egyébként a középiskolában jó tanuló voltam. Csak hát számtanból és fizikából nem kaptam soha jelest. No meg csapnivaló tornásznak bizonyultam, s a karénekekben sem jeleskedtem, mivel az énekhangom nem volt valami jó. De a többi tantárgyból mindig nagyon jó eredményeim voltak.

– **Körülbelül egy éve abbahagyta a tanítást. Nem hiányzik?**

– Elég idős voltam már hozzá, hogy abbahagyjam, de úgy érzem, hogy írásaimmal, mint például a Népszabadság magazinjában péntekenként megjelenővel, a mai napig is tanítok.

– **Géza bácsi mindig tudta, hogy az irodalommal akar foglalkozni, vagy a sors alakította így?**

– En már elemista koromban szójátékokat gyártottam. Kisgimnazista voltam, amikor már pontosan tudtam, hogy író akarok lenni, sőt már író vagyok. Az iskolai dolgozataimat írva is tudatosan válogattam a szavak között.

– **Akkor miként történhetett, hogy mégis jogból szerzett diplomát?**

– Nemcsak jogból, történelemből is. Csak irodalomból nem, pedig azt később egyetemen is tanítottam. Azért alakult így, mert érettségi után a szüleim azt mondták: nézd, tanulhatsz, amit akarsz, de jogot mindenképpen tanulnod kell, mert a jogból meg lehet élni. Mivel az ELTE elődjének, a Pázmány Péter Tudományegyetemnek a szabályai megengedték, hogy akit egy fakultásra felvettek, az egy másik fakultás óráit is látogathassa, eleget tehettem szüleim kérésének is, és a saját vágyaimat is megvalósíthattam. Egyszerre voltam jog- és bölcsészhallgató: a bölcsészettől a történelmet választottam. Szerencsémre nagyon kitűnő professzoroktól tanulhattam, például Eckhart Ferentől, aki európai hírvé jog- és gazdaságtörténész volt. Vele igen jó személyes kapcsolatba is kerültem. Nagyon okos ember volt, és kitűnő szemináriumvezető. Az óráin látszólag kellemszerűen folyt, valójában azonban a tudomány legmagasabb fokára vezetett fel bennünket. Nagyon fontos volt számomra, hogy az oktatásnak ezt a formáját is megismerhettem, s igyekeztem is eltanulni Eckhart Féri bácsitól.

– **Ennyi tanítás után mi a véleménye Géza bácsinak a mai egyeteméről, oktatásról?**

– Amióta oktatás van, létezik jó oktatás és rossz oktatás is. De hogy melyik a jó, és melyik a rossz, azt nehéz megmondani. Előfordulhat, hogy ugyanazt a tantárgyat tanítják két tanszéken: mindkét helyen kitűnően, csak éppen nagyon különbözően. S amelyik módszer nem tetszik az embernek, azt szokta rossz oktatásnak nevezni. Csak hát egyáltalán nem biztos, hogy igaza van. Úgyhogy véleményt nem tudok alkotni, csak azt tudom mondani, hogy a tudomány olyan szórakozási lehetőség, amelyet sokféleképpen lehet csinálni.

„Engem sok minden érdekelt”

– **Azt mondta Géza bácsi, hogy a tanítás mellett nagyon fontos tevékenység volt életében az írás. Ha végig nézzük azt a több mint száz művet, amit eddig kiadtak, akkor nagyon tarka kép tárul elénk. Az lenne a kérdésem, hogy hogyan alakult ki ez a sokszínűség, hiszen manapság nem ez a „divat”?**

– Ez annak köszönhető, hogy én nagyon kíváncsi természetű ember vagyok. Iskoláskoromtól kezdve nagyon sok minden érdekelt, és persze nagyon sok mindenről tudtam, hogy érdekes, de nem nekem. Az olyan mások számára nagyon izgalmas tantárgyakat, mint a fizika, kémia megtanultam, de soha nem érdekelték. Viszont a történelem, az irodalom, a művészet-történet, a szociológia és még sok minden más szinte egyformán vonzott, valahogy együvé tartozóknak éreztem őket. S amit megtanultam, azt mindjárt tovább is akartam adni másoknak. Ez a szándékom azután hol tanórán, hol ismeretterjesztő előadásban, hol pedig egy könyvben öltött testet. De akár így történt, akár úgy, az ismeretterjesztés számomra játék is volt. Én játszani szeretek az ismeretekkel. Ezért vonzódtam mindig az olyan tudományos közösségekhez, ahol kellemesen lehetett csevegni – az előbb említett Eckhart-szeminárium is ilyen volt –, ahol nem fontoskodás, hanem játék formájában jelent meg a tudomány. Ennek a kíváncsiságnak köszönhető, hogy ilyen sok műfajt, témát kipróbáltam.

– **Van-e az életművének olyan területe, akár műfajban, akár témában, amelyet ki lehetne emelni?**

– Ez koronként változik, változott. Például volt olyan idő, amikor mindeneke előtt költőnek éreztem magam, a versek voltak fontosak a számomra. Am mindig sokkal jobban érdekelt a versnek a formája, mint a tartalma. Talán különösen hangzik, de az én igazi versélményem a verstan. Ez volt az oka, hogy egész fiatal koromtól fogva írtam okostani műveket, és tanítottam is verstant. Az egyetemen a fő tantár-

gyam hol történelmi, hol irodalmi jellegű volt, melléktantárgyként azonban az elméleti vers-tan soha nem maradhatott el. Nem ismerek izgalmasabb dolgot annál, hogy miként kell egy hexametert megcsinálni, miként kell felépíteni egy szonettet, hogy milyen versformák divatja járta az ókori Görögországban, és milyeneket kedvelt a múlt századi Franciaország.

– **Nemrég jelent meg Szóvarázs című válogatott verseskötete. Azt szeretném kérdezni, hogy miért éppen a Két szonett a türelemről című szonett párt állította a kötet élére?**

– Egyfelől azért, mert a kötetben megjelent versek közül ezek a legrégebbi keletkezésűek. Ám a kronológiai szempontnál fontosabb az, hogy ezt a két szonettet 1940-ben írtam, amikor először vittek el munkaszolgálatra. Ekkor tapasztaltam meg, hogy a gyűlölet tartja fenn a rendszert. Az, amit ebben a két versben kifejeztem: „türelmes légy” más gondolatokkal szemben, és „ne légy türelmes”, ha megaláztatásról van szó, mind a mai napig világnézetem alapja.

– **Ha prózában kéne párt találnia ehhez a két szonetthez, akkor melyik művét választaná Géza bácsi?**

– Egyet nem tudnék mondani, többet igen. Az egyik az első igazi széppróza munkám, a Mámor zendülői lenne, ezt 24 éves koromban írtam, de maig is egyik legjelentékenyebb művemnek tartom. A későbbiek közül az Isten és a részek című mitológiai tárgyú regényt sorolnám ide. De rimel a szonettekben megfogalmazott hitvallással a regényformában megírt önéletrajzom is. És még azok a regényeim, amelyekben századunknak, a 20. századnak a világát próbáltam megrajzolni.

– **Mi dolgozik most? Mi lesz a következő Hegedüs Géza-írás?**

– Ami a legközelebb megjelenik, aligha tartozik ebbe a sorozatba. Egy történelmi, kultúrtörténelmi könyv lesz Nagyváradról. Gyermekkoromban több évig éltem Nagyváradon, de a későbbiekben is mindig vonzódtam ehhez a városhoz. Ezért szívesen tettem eleget a felkérésnek. Nemrég értesítettek, hogy hamarosan kézbe kapom a könyv első példányát.

– **Milyen érzés egy új könyv megjelenése most, túl a századik kötetén?**

– Nagyon jó érzés: nem kisebb öröm, mint az első könyv megjelenése volt. Hiú ember vagyok, nagyon szeretem, ha rólam beszélnek, főleg ha dicsérnek. De azt sem bánom, ha szidnak, ha ezt érdekesen teszik, és vitatkozni lehet. Mint minden valamirevaló ember, én is hiú vagyok. Az, hogy amit csináltam, érdekli az embereket, nagyon jó érzéssel tölt el.

A fenti interjút 1999. április 4-én, vasárnap készítette Benczik Mónika, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem I. éves magyar-kommunikáció szakos hallgatója. Az interjú eredetileg szemináriumi dolgozatnak készült. Elkészítésekor a fiatal, kezdő riporter még nem tudhatta, hogy munkája a Hegedüs Gézával készített legutolsó interjúként sajtó- és irodalomtörténeti kuriózzummá válik. Hegedüs Géza még aznap este kórházba vitték, ahol napokig eszméletlenül fekvett. Április 8-án magához tért, jobban érezte magát. Másnap – április 9-én, pénteken – hajnalban örökre lehunyta a szemét. Tisztelői, barátai április 21-én vettek tőle örök búcsút a Farkasréti temetőben.

A felvételeket a szerző készítette.

– A szerk.

Hegedüs Géza ravatala a Farkasréti temetőben

„ÉN ÉS A KÁBÍTÓSZER”, A PIMEA

A Pilisi-medence Egészségügyi Alapítvány 1998 októberében pályázatot hirdetett a Pilisi-medence középiskolaiba járó diákok részére „Én és a kábítószer” címmel. Olyan dolgozatokra számítottunk, melyekben a diákok leírják, s megosztják velünk a témáról alkotott véleményüket.

A pályázat kiírásával kettős célunk volt. Egyrészt a kamaszok ismereteit kívántuk gyarapítani. Másrészt véleményük alapján ötleteket kívántunk nyerni a kábítószer ellenes küzdelem hatékonyabb végzéséhez.

A pályázatra 12 dolgozat érkezett.

A Muttnyánszky Ádám Szakképző Iskólából nyolcan, a Német Nemzetiségi Gimnázium és Külkereskedelmi Szakközépiskolából négyen nyújtottak be jellegével ellátott pályázatot. Piliscsaba középiskolaiból sajnos egy sem érkezett.

A diákok keményebb, határozottabb felépítés elvárását fogalmazták meg a tanárok, szülők, az egészségügyi dolgozók és a rendőrség részéről egyaránt. Hangsúlyozták a család szerepét, felelősségét.

A zsűrizésben segítségemre voltak: dr. Bába Anna ifjúsági orvos, Fogarasy Attila tanár, újságszerkesztő, Gromon István tanár, alpolgármester, Heidt Éva, a Szakorvosi Rendelőintézet igazgatója, Klauzál Andrásné vezető védőnő, Koczás Ildikó pszichológus és Kunne Balogh Ildikó ifjúsági védőnő.

Valamennyiüknek köszönöm szakértői véleményét.

A jelíges dolgozatok értékeléseinek összesítése után tudhattuk meg a 76 000 Ft összdíjazású pályázat helyezettjeinek nevét.

A pályázat eredménye:

- I. Molnár Éva (NNGKSZ),
- II. Kerekes Ilona Rita (MÁSZI)
- III. Polonkai Andrea (NNGKSZ)
- IV. Kovács Tímea (NNGKSZ)
- V. Aradi Andrea (MÁSZI)
- VI. Scheller Mónika (MÁSZI)
- VII. Fazekas Csilla (MÁSZI)
- VIII. Bizinger Éva (NNGKSZ)
- IX. Czidó Erzsébet (MÁSZI)
- X. Bruckner Bernadett (MÁSZI)

A díjakat – Centrum vásárlási utalványokat – a szakképző iskolában április 20-án, a gimnáziumban április 23-án adtuk át az iskolák tanulóinak jelenlétében.

Köszönjük a pályázók aktivitását és munkáját, és a részt nem vevőknek is kábítószermentes, egészséges életet kíván a Pilisi-medence Egészségügyi Alapítvány kuratóriuma nevében

Dr. Für Zoltán
kuratóriumi elnök

„Örvény”

Évekkel ezelőtt, mikor a drog az USA-ban már igen elterjedt, mindenki azt mondta: Amerika messze van!

Aztán teltek az évek, és a különféle kábítószeresek elkezdtek beáramlani Európába. Kis idő elteltével már Amsterdam lett a kábítószer „európai fővárosa”.

5-8 éve már kis hazánkba is betörték a különféle drogok. Először csak a könnyebb drogok, a marihuánás cigaretta, aztán később már hallhattunk az LSD-ről, speedről, kokainról, heroinról is.

Csempészek, kereskedők és áldozatok. Ez a drogozás hármassága.

Számos fiatal csak heccből próbálja ki az első adagot, vannak, akik szerelmi csatlódásból, családi problémákból adódóan fordulnak ezekhez a „bűfelejtőkhöz”, megint mások, legtöbbször egyetemisták, főiskolások a vizsgadrukk elleni dopping-szerként, illetve ajzószerként használják.

Az ok végül is mindegy, az eredmény azonban a függés lesz.

Az első kóstonál megkezdődik az ördögi kör, amiből már nagyon nehéz kiszállni.

A hozzátartozók legtöbbször csak hónapok, évek múlva tudják meg, hogy családjuk egyike vagy másika drogozik.

Sajnos, mi emberek az elmúlt évek folyamán nagyon közömbösek lettünk egymás iránt. Ami ebben a legrosszabb, hogy nemcsak a kívülállókkal szemben, hanem a családon belül is kialakult ez a közömbösség. Mindenki lőt-fut, hajsolja a munkát, a pénzt, igyekezik megfelelni a társadalmi elvárásoknak.

Az összhang, a beszélgetések a harmonia legtöbbször már csak fogalmak. A nélkülözött gyermekek, fiatalok szeretnék valamilyen módon felhívni magukra a figyelmet. Kiskorban rendszerint megbetegsznek, a későbbiekben pedig egyéb

módon igyekeznek kitűnni társaik közül. Tizenéves korban jönnek aztán sorban a cigaretta, alkohol, korai szexuális kapcsolat, és ha a társaság olyan, akár a drogok is.

Egyikük sem szeretne kisebbnek látszani a másikkal, tehát, hogy ne tűnjenek gyávnak, mindenbe belemennek, amiben a társaság tagjai benne vannak.

Bekerülnek tehát a klikkbe, egy örvénybe, ahonnan már nincs vagy csak nagy nehézségek árán van visszaút.

A szülők legtöbbször utolsóként tudják meg, hogy gyermekük nagy bajban van: azaz drogozik.

Ilyenkor két lehetőség van, vagy megpróbálnak segíteni neki egy terápia keretében, vagy felháborodnak, sokszor elítélik, megverik, kitesztik gyermeküket.

Akárhogy is döntenek, értetlenül állnak gyermekük tette előtt. Értetlenül állnak ők is, és a külvilág is a drogosokkal szemben. Naponként számtalan édesanya, testvér és édesapa kérdezi önmagától: MIÉRT?

És erre a miéltre, ha egy kicsit végigtekintենek életükön, kapcsolatukon gyermekükkel, bizonyára megtalálnák a választ.

A kábítószeres probléma alapját tehát én abban látom, hogy a nemzetgazdaságok mikroegységei, a családok a családi viszonyok, kapcsolatok megbomlottak.

A harmóniát az elvárások miatti állandó stressz és depresszió váltotta fel. Véleményem szerint a drogokkal az emberek az elvesztett belső értékeket igyekeznek pótolni.

A megoldás szerintem a minél korábbi felvilágosításban és a családi harmóniában rejlik.

Úgy gondolom, hogy a kábítószerfüggőket nem elítélni kellene, hanem segítő kezettel kellene feljűk nyújtani. Talán egy elbeszélgetés vagy egy mosoly a leszokás nehéz perceiben segítenének könnyebben áthidalni a holtponthoz.

Molnár Éva

PIMEA HÍREK

Az alapítvány kuratóriumának nyolcfős delegációja május 13. és 16. között látogatást tett Gerstettenben, partnerkapcsolatának – a Német Vöröskereszt Gerstetteni Csoportjának – meghívására.

A PIMEA **jótekonysági bált** szervez június 19-én, szombaton 19 órától a Halastó Kempingben. Ötleteiket, felajánlásait örömmel és köszönettel fogadjuk.

Belépőjegyeket 500 forintért, támogatójegyeket 300 forintért elővételben is lehet vásárolni a kempingben, az ifjúsági rendelőben és a Szakorvosi Rendelőintézet titkárságán. Szeretnénk, ha ez a bál egyben az egészségügyi dolgozók bálja is lenne, ezért a szórakozni vágyó egészségügyi dolgozókat külön szeretettel várjuk. Időben történő jelentkezéskor asztalfoglalásra is van lehetőség. A zenét az Ungarndeutsche Jungs zenekar szolgáltatja.

PIMEA

DROGELLENES PÁLYÁZATA

Molnár Éva

XX. SZÁZADI TÖREDÉK

A lány tizenöt éves volt, a fiú tizenhat. Fél éve jártak már együtt. Jól kijöttek egymással. Nagy volt a tűz.

Azt hitték, mindent tudnak már egymásról, érettek a szexualitásra is.

TÉVEDTEK.

Az első szenvedélyes együttlétüknek kétségbeesés lett a vége: a lány teherbe esett.

MEGRIADTAK.

A lány meg akarta tartani bimbózó szerelmük gyümölcsét. A fiú tiltakozott. Abortuszt akart.

VESZEKEDTEK.

Gyötörték egymást, hisz a lány elveivel ütközött az abortusz. Ő mélyen vallásos volt. A fiú a „hibáért” a lányt okolta. Szerelmük a gyűlölet lángjába csapott át. Életük megmérgeződött. Sötétség árnyékolta be. Vége lett az idillnek.

SZAKÍTOTTAK.

Így már a lány sem akarta a gyermeket.

ELVETETTE.

Lelkileg nem bírta feldolgozni tettét.

ÖSSZETÖRT.

Kicsúszott lába alól a talaj. Jöttek a bűflejtők: az alkohol, altatók s nyugtatók. Később a keményebb drogok: LSD, SPEED, HEROIN.

Elszakadt az anyagi világtól.

LEBEGETT.

Értékrendje átfomálódott. Boldog volt nyomorában. Már csak a mindennapi adagja érdekelte.

FÜGGŐ LETT.

Fü nélkül már nem tudott létezni. Fájdalmi voltak. Szája kiszáradt. Tekintete üres

lett. Gyomra émelygett. Idegesség gyötörte. Fűvel viszont egy, az anyagi világon túl lévő szellemi világba csöppent.

ÁTSZELLEMÜLT.

Testét melegség járta át. Lénye lenyugodott. Fájdalma enyhült. Vágái kielégültek. Múltja feledésbe merült, titkával együtt.

Akkor reggel is anyagért indult. Megvette, belötte magát. Érezte, hogy ez most nem volt jó neki. Teste elzsibbadt.

Élete kockái sebesen peregtek le előtte, tizenhat év. Képek. Hangok. Arcok. Színek. Ízek. Emlékek. Egy bolygó: a Föld, ahol élünk s éltek őseink. Egy arc: a múlt és a jövő. Egy fecskendő. Egy tál leves. Egy érett barack. Egy hang. ANYA. Egy íz. Savanyú. Egy illat. APA. Egy érzés. BOLDOGSÁG. BARÁTOK. Egy házibuli. Egy szív. Egy

szeralem... Egy szeralem... A SZEREM. Rózsaszín. Meleg. Piros. Tűz. Forróság. Egy éjszaka. Egy meg nem született GYERMEK. Egy orvos. Egy mütő. Mütét = ABORTUSZ. Menekülés. Egy pap. Egy templom. BÉKE. Kék. Fehér. Sötétség. Egy „jó barát”. Egy szál cigaretta. MARIHUANA. SPEED. ALKOHOL. HEROIN. Egy reggel. Egy szobácska. Egy döfés. Halálos. Peregnek a képek, az emlékek...

A lány szemei fennakadtak. Már nem félt. Kiáltani szeretett volna, de ajkai nem engedelmeskedtek.

Egy utolsó dobbanás.

Vége.

Lelke elszállt örökre.

Édesanyja talált rá. Jött a rendőrség. Kivizsgálták az ügyet. A halál oka: KÁBÍTÓSZER-TÚLADAGOLÁS.

A szülők összeroppantak.

Egyetlen gyermek volt. Ők nem tudtak semmiről. Észre sem vették a változást. Hiába a rohanó világ, az időhiány. Nem fogták fel a dolgot. Hiszen mindene megvolt. Vagy nem volt semmije?

Jöttek a találgatások: a „miért?-ek”, a „ha-k”. Nem tudtak belenyugodni. Önmagukat vádolták. Nem értették a rejtélyt. Az okot. Nem ismerték a droghoz vezető titkot a fiú és a lány között.

A külvilág sem értett semmit. Hisz a szülők oly rendes emberek.

Elitelték a lányt. Halálában is kitaszították a társadalomból.

Eljött a temetés napja. Az eső zuhogott. Nagy tömeg gyűlt össze, hisz fiatal volt.

A kíváncsi tömegben hátul meghúzódott egy vézna, sötét alak. Őt nem a kíváncsiság hozta ide. A fiú volt az. Szeméből gyöngyök hulltak.

SÍRT.

RESZKETETT.

Ő ismerte a szörnyű titkot.

Ő egyedül a nagy világban.

SENKI MÁS.

A fenti novellát Molnár Éva a pályázatához mellékelte. Megrázó erejű, tanulságos írás. Mindenképpen megérdemli, hogy teljes terjedelmében leközzöljünk. Az illusztráció ugyancsak az ő munkája. – A szerk.

A HELYI CARITAS

Új helyiséget és segítőket keres

9 évvel ezelőtt hozta létre Fetter Teréz férjével együtt a Székesfehérvári püspökség szervezetébe tartozó helyi Caritást. Mindmáig – férje halála után is – ez saját házában működött, nagyon sok segítséget nyújtva a szegényebb sorú vörösváriaknak.

Fetter Teréz továbbra is szívesen folytatná igen fontos és hasznos karitatív tevékenységét, ha ebben a munkában mások is segítenék őt, és ha találna valamelyik közintézményben vagy egyházközségi épületben egy arra alkalmas helyiséget.

Addig is kéri a polgárokat, hogy magánlakására több adományt már ne hozzanak, mert azt egyelőre nem áll módjában átvenni.

Reméljük, hamarosan sikerül megoldást találni a problémára. Erről természetesen olvasóinkat is tájékoztatni fogjuk.

F. A.

Álláskeresési tréning pályakezdő fiataloknak

A sikeres álláskereséshez nélkülözhetetlen ismeretek:

– önismeret, pályatervezés

– álláskeresési technikák

– stresszkezelés, időgazdálkodás

– munkahelyi kultúrák, viselkedéskultúra-minták

megszerzését kínáljuk kétnapos tréningjeinken.

A kétnapos tréning ára – amely magában foglalja az étkezések

árát –: **9700 Ft. A képzés helyszíne: Pilisvörösvár, Kultúrház.**

A tréningek időpontja: 1999. június 29-30., július 12-13., július 26-27.

Jelentkezni lehet – legkésőbb a tréning indítása előtt két héttel –

Hegedűs Mártánál (06-26-349-041 vagy 06-309-247-621)

Homo Regius

Személyzetfejlesztési és Tanácsadó Iroda

Aliz és kölykei

Egy világhírű mudi család
Pilisvörösváron

– Adj, isten, Pista bá, hova, hova?
– Ebédre, hazafelé...
– És a nyáját tán odahagyta a legelőn?
– Vigyáz, rájuk a Kormos.
– Kétszáz birkára az a törpekutya?
– Nem akármilyen kutya az, hanem mudi, nincs nála jobb pásztorkutya a föld kerekén.

Ha azt hiszi tán valaki, hogy fenti párbeszéd pusztán a képzelet szüleménye, nagyon téved. Nem egyszer, nem kétszer megtörtént már ugyanis, hogy a magyar pásztoremler nyugodtan hazaballagott, hogy éhségét csilapítsa, és hűséges társára, a pásztortudományok nagy tudójára, egy mudira hagyta a nyáját.

Bojtár, Aliz fia, aki 1996-ban junior világbajnok volt

Hogy mi is a mudi? A legutóbbi időkig én sem tudtam, hogy az őshonos magyar pásztorkutya egyike. Kistestű rokonai a puli és a pumi.

Mindközött talán a mudi az, amelyik a legjobban tanítható.

Tenyésztők mesélik, hogy az „ül, áll, fekszik” alapgyakorlatokat szinte az egyik napról a másikra tanulja meg.

Rendkívül intelligens, hűséges, bátor, ugyanakkor az idegenekkel szemben tartózkodó. Ezen tulajdonságainál fogva házörzőnek, de „kis kedvencnek” is kiválóan alkalmas.

Manapság egyre felkapottabb fajta, tenyésztésével is egyre többen foglalkoznak.

Román Istvánné az egyik leghíresebb mudiszakértő ma Magyarországon. 1993 óta foglalkozik tenyésztéssel. Korábban Budapesten lakott egy kis lakásban, ott szó sem lehetett kutyatartásról. Amikor férjével költöztek Vörösvárra, megnyílt a lehetőség arra – amire mindig is vágyott –, hogy állatokat is a családba fogadjanak. Amikor az első mudi – nevezetesen Börzsönyhegyi Fekete Aliz – megérkezett hozzájuk, egy csapásra megváltozott az életük. Annnyira megkedvelték az aranyos kiskutyát, hogy elhatározták, megpróbálkoznak a tenyésztéssel is.

1995-ben születtek Aliz első kölykei, amit azóta még négy alomnyi követett. A kiskutyák persze kitettek magukért: van közöttük számtalan klubgyőztes, junior-bajnok, Európa-bajnok, de még világbajnok is.

Aliz pedig azzal is dicsekedhet, hogy 1998-ban elnyerte a legeredményesebb tenyészsztuka címet.

A család több tagja ma Németországban él, de van, aki Franciaországban talált gazdára. Bárhol is találjanak otthonra a Román Istvánné által kitenyésztett kiskutyák, sehol sem fognak csalódní bennük.

Román Istvánné és a bajnokok: Bojtár, Aliz és Borzas Rásonyi Gyözőné felvétele

Tudjuk, nem minden ember szereti a kutyákat. De van számukra egy ajánlatom: próbálják meg egy mudival.

És már azt is tudják, kinél kell érdeklődniük...

Fogarasy Attila

Út a környezetbarát városvezetés felé

Talán nemcsak nekünk, környezetvédőknek, hanem a polgárok zömének is jóleső érzés volt olvasni Gromon István alpolgármester úr felhívását, melyet az új iparterület jóhiszemű földtulajdonosaihoz intézett. Örvedetes, hogy a város vezetése ígéreteihez híven igyekszik a lakosság érdekeit védeni, és valóban csak azoknak a vállalkozásoknak adnak helyet, melyek a környezetvédelmi törvényben foglaltakat betartják – tehát zajjal, illetve rezgéssel, vagy az autók által kibocsátott kipufogógázzal nem mérgezik a környezetüket.

Vannak, akik nem hajlandók betartani az előírt normákat, semmilyen felszólításnak nem tesznek eleget – szinte törvényen kívülinek érzik magukat. Nem törődnek szomszédaik nyugalmával, tevékenységük által okozott megbe-tegedésekkel. Előttük az emberi élet nem érték, egyetlen cél és érdek motiválja őket – a pénzszerezés. Ugyanakkor az alpolgármester úr szavait idézve „törvényesnek és ártalmatlannak áll-cázzák tevékenységüket”.

Az egészséges környezethez való jogunkat az alkotmány biztosítja. Minden ember felelősséggel tartozik környezetének, aki szennyezi azt bármilyen módon, az emberiség ellen vét.

Egyre gyakrabban halljuk, hogy az uniós jogszabályok átvételével jól haladunk, ám

eredményesek csak akkor leszünk, ha teljesítjük is azokat.

A lakosság kérésére végre munkához látott áprilisban a Bogács Kft., mely a közterületen gazdátlanul randalírozó ebek befogását végzi havi egyszeri alkalommal. A vállalkozót városunk közterület-felügyelője is elkíséri. Minden egyes kutya befogásáról jegyzőkönyv készül (fajta, szín, ismertetőjel stb. szerint). Az elszállított kutyák állatorvosi felügyelet alatt vannak, kiváltási helyük: Biatorbágy – halásztelep.

A visszaváltási idő leteltével a vállalkozó szabadon rendelkezik az állattal. A Polgármesteri Hivatal ügyfélszolgálat felvilágosítást ad arról, hogy a befogott kutyák hol, mikor és mennyiért szerezhetők vissza. Mindenképpen jó lenne tehát, ha az ebrendeletben foglaltakat a kutyatulajdonosok komolyan vennék, és állataikat a kerítésen belül tartanák. Ezzel sok kellemetlenségtől kímélhetnék meg önmagukat és másokat is.

Az új parkfenntartó is megkezdte munkáját, reméljük, a parkok állapotának javulását mielőbb érezkelni fogjuk.

Májustól a Városgondnokság öt közmunkást foglalkoztat. A buszmegállók hetente két alkalommal takarítják, és cserélik a szemeteszsákokat, útkarbantartást, ároktisztítást és kaszá-lást végeznek.

Városunk tisztasága mindannyiunk érdeke, vigyázzunk rá!

Dr. Gábeli Zoltánné

Ebösszefogás

Felszólítjuk városunk ebtartó polgárait, hogy a 17/1995. (X. 30.) sz. önkormányzati rendelet 3. §-a szerint az ebtartás szabályait mindenkinek be kell tartania.

Az az eb, amelyik gazdátlanul tartózkodik közterületen, kóbor, gazdátlan ebnek minősül. Ezeknek a kutyáknak rendszeres összefogásáról a Polgármesteri Hivatal gondoskodik.

Az az ebtulajdonos, aki az ebtartás szabályait megszegi, szabálysértést követ el.

Kérjük az ebtartó állampolgárokat, hogy kutyáját mindenki tartsa birtokhá-táron belül.

A közterületen gazdátlanul talált ebek rendszeres összefogását 1999. április 15-ével ismét elkezdjük.

A befogott ebekről információt a Polgármesteri Hivatal ügyfélszolgálati irodája ad.

Polgármesteri Hivatal

Megváltásunk titka

„Úgy éreztem, nincs, nem is volt és soha nem is lesz megváltásunk. Krisztus hiába szenvedett értünk a kereszten. Befejeztetett.”

Az áprilisi szám vezércikkéből vettem a fenti idézetet. Szemet szúrt, mert minden jó érzésű, hívó embernek szemet kell hogy szúrjon. Hitünk lényegét érinti. Ha igaz, semmit sem ér a hitünk, ha nem, akkor az igazságot be kell mutatni mindenki előtt, hogy ott ragyogjon Krisztus megváltásának dicsőséges fénye.

A jugoszláviai háború valóban súlyos teherként nehezedik lelkünkre. Igazságtalanságához nem fér semmi kétség. Semelyik oldalon sem. De lehet-e egy bűnt egy másikkal megtorolni. Mert bűn, amit a Milosevic-rezsim a koszovói albánokkal művel, de bűn a NATO erre adott válasza, amely egy népet tesz lassan a földdel egyenlővé. Bűnös az is, aki teszi, de az is, aki konokságával nem köt békét. Aki képes a saját népét fanatizálva a népet feláldozni azért, hogy egy másik népet is kiirthasson.

Mindez a szemünk előtt, pár kilométerre határainktól játszódik le. Csak egy kis célzás pontatlanság, egy ügyetlen politikai lépés, és mi is benne vagyunk az értelmetlen öldöklésben. Ez rettenetes. Jogosan tölt el mindannyiunkat félelemmel. De ettől még van megváltás. A háború borzalma és a ráánk háruló felelősség sem attól függ, hogy a szomszédunkban játszódik-e, vagy több ezer kilométerre tőlünk. Természetesen most jobban meg vagyunk rémülve, mint amikor Irakot bombázták, de morális felelősségünk akkor is ugyanakkora volt. Megtalálni, hogy én mit tehetek a békéért.

Elemeznünk kell, melyek azok a bűnök, amelyek idáig vezettek. A kevélység, amellyel különbnek hisz egy nép egy másikat. A birtoklásvágy, amellyel el akarom venni mások területét, házáat, életét. A bosszúvágy, amellyel meg akarom torolni azt a sérelmet, amely úgy kezdődött, hogy ő visszaütött.

Vajon mi mentesek vagyunk ezektől a bűnöktől. Bennünk nincs semmi kevélység, birtoklásvágy, bosszú és még ki tudja hány kibogozatlan felemás érzelm? Bennünk minden rendben? Mert a béke útján az első lépés, hogy magamat megtisztítom. Kiveszem a gerendát a szememből, különben úgy járok, mint a bűnös asszony vádolói, akik Jézus szavára eloldalgottak: – Az vesse rá az első követ, aki maga is bűntelen –. Egyetlen

egy útja van az öldöklés megfékezésének, ha szentek leszünk. Imádság, böjt és a szegények szolgálata, ajánlja az egyház kétezer éves hagyománya. Ne ott sopánkodjunk, ahová úgy sem ér el hangunk, hanem ott tegyük a jót, ahová Isten minket helyezett.

Jézus Krisztus megváltott minket. Megment a kárhozattól, de nem ment meg a bűn okozta szenvedéstől. Ő maga mondja: – Halotok majd háborúkról. Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. De ha kitartotok, megmentitek a lelketek. – Ez a megváltás titka. Kitartani a jóban minden körülmény között. Vállalni az utat Jézussal, akár a Golgotára is.

A háború híre lassanként megszokottá válik. Mégsem a mi fejünk fölött zajlik! Élhetjük megszokott életünket. Élhetjük megszokott életünket?

dr. Ujházy András

Megjegyzés a Képviselő-testület üléséhez

Igen szépen le van írva, hogy ilyen és ilyen rendeleteket hoztak, csak éppen nem ez érdekli a lakosságot, hanem az, hogy mikor lesz már a csatornából valami, s az utak mikor lesznek rendbe hozva. Itt a jó idő, és még semmi mozgás nincs. Ahogy értesülve vagyunk, júniusban talán elkezdik. Azt sem közlik, melyik utcát kezdik vagy folytatják.

A helyi adókról és gépkocsiadóról tiszta képet tudtak kimutatni, de arról már nem, hogy a testület mit tesz a lakosságért ezért az összegért. Cikk van az útkarbantartásról, ároktisztításról, de hol folyik ez? Ebből a lakosság semmit nem tapasztal. A várost szenny és mocsok veszi körül, nincs, aki odafigyeljen e területre.

A 6-os körzetnek állítólag van képviselője, csak azt nem tudjuk, ki az. Kutatásunk nem járt eredménnyel, mert csak névlegesen van az illető, de még ő sem ismeri a lakosságot, aki hozzá tartozik, vagy nem is akarja tudni? Hogy ki választotta meg, senki nem tudja, így nincs, akihez fordulhatnánk a problémánkkal. Szerintünk ez jól ki lett agyalva a választáskor. A képviselői fizetés igen jól jön kiegészítésnek. A lakosság érdeke már nem létkérdés.

Szeretnénk, ha X képviselő olvassa a cikket, nézzen magába, és amire felesküdt, azt teljesítse. Van mit tenni a 6-os körzetben.

Írásos beadvánnyal fordultunk Müller János képviselőhöz, bízva abban, hogy segítségünkre lesz, de még csak fel sem olvasta a levelünket a testületi ülésen. Tehát így működik Vörösváron a Képviselő-testület. Jelző: mindent a lakosságért!!!

Szeretnénk, ha befejeződne a megkülönböztetés, és minden úgy működne, ahogyan egy demokratikus országban kell.

Eisenberger Lászlóné

Az MDF frakció reagálása a Várad-interjúra

Tisztelt szerkesztő úr!

Kötelességünknek érezzük, hogy a Vörösvári Újság márciusi számában megjelent „Generációs váltás a helyi politikában” c. Várad Mónikával készült interjú kapcsán a következő tényeket közöljük.

1990-ben 5 KDNP-s (akik akkor ellenzékieknek vallották magukat) és 10 MDF-es képviselő jutott be a helyi önkormányzatba. Ez a 10 név szerint: Árvai György, Botzheim István, dr. Havasi Lászlóné, Manhertz Zoltán, Margittai László, Pándi József, Rásonyi Győzőné, Réfi József, Szuhay Sándor, Tácsik Géza. Ezeket a képviselőket soha senki nem vádolta, mert nem is vádolhatta egyéni haszonszerzéssel. Még tiszteletdíjat sem szavaztak meg maguknak. 1994-ben ezek közül senki nem jelöltette magát egyéni jelöltnek. Tehát nem is lehetett leszavazni. Ezért az MDF és a KDNP közös jelölteket indított, és ezek közül 8 képviselőt juttattak be a választók az önkormányzati testületbe! Ebből következik, hogy mindkét választáson Vörösváron a konzervatív-keresztény pártok jelöltjeire szavaztak a polgárok. 1998-ban az MDF-Fidesz-MDNP választási szövetség jelöltjeiből 10 körzetből 7 képviselő (3 Fidesz, 4 MDF jelölt, az MDNP nem állított jelöltet) került a képviselőtestületbe. Ismét a polgári oldalt választotta a többség. Tehát nem az ellenkező oldalra szavazott! Ezért egy cikk megjelenése előtt érdemes lenne a valóságot figyelembe venni, hogy a valótlanságokat és a csúsztatásokat el lehessen kerülni!

A volt MDF frakció nevében:

Botzheim István
Dr. Havasi Lászlóné

FONTOS VÖRÖSVÁRI TELEFONSZÁMOK

Rendőrség: 330-330; 330-130
Tűzoltóság: 330-058
Mentők: 330-188; 330-360
Éjszakai ügyelet: 330-360
ELMŰ: 330-166; 330-103; 330-327
Vízművek: 330-053; 330-412
Polgármesteri Hivatal: . . 330-277; 332-254

HIRDETMEY

Az almatermésű gyümölcsöskerteket fenyegető és a tüzelhalás jelenségét kiváltó baktériumos (Erwina amylovora) betegséggel szemben eredményesen lehet védekezni fertőzésveszély esetén a virágzás időszakában (alma, körte, birs) üzemszerű ültetvényekben

Streptomycin 20 WP

megelőző permetezéssel. Beszerezhető a Pest Megyei Növény-egészségügyi és Talajvédelmi Állomáson keresztül. (2100 Gödöllő, Kotlán Sándor út 3.)

Kisárutermeléssel foglalkozó gazdaságok számára ajánlott megelőző permetezőszerek virágzás előtt:

Aliette 80 WP 4 Kp/ha. 800-1000 l/ha. vízzel
Kasumin 2 l 4,0 l/ha. 800-1000 l/ha. vízzel
Champion 50 WP; Coproxat FW;
Rézoxiklorid 50 WP; Rézgálic

Szent Flórián ünnepén

*Majd ha kigyúl fölöttünk a sorsunk,
S bennünket más senki sem szán,
Te öntsd ránk az első csöbör vizet,
Tűzoltó, égi Flórián!*

Ezzel az idézettel köszöntötte Szent Flórián ünnepére egybegyűlt bajtársait Kovács Zsolt, a Pilisvörösvári Önkéntes Tűzoltó-egyesület elnöke. Ünnepi beszédében visszaemlékezett 1991. május 4-ére, amikor Magyarországon 1947 óta először ünnepelhettk meg a tűzoltók védőszentjének, Szent Flóriánnak a napját. A rendszerváltás előtt szeptember 29-én, a fegyveres erők napján ünnepelhetett csak a tűzoltóság, holott soha nem volt fegyveres testület. „A lánglova-

goknak nem az emberek, hanem az elemek ellen kell küzdeniük” – hangsúlyozta az elnök úr.

Beszédében ezek után meleg szavakkal emlékezett meg patrónusukról, Szent Flóriánról, az ő védelmét kérve valamennyi tűzoltóbajtársának.

Az ünnepi szavak után Kovács Zsolt nagyrabecsülésük jeléül kitüntetést nyújtott át Kárpáti Jánosnak, az egyesület nemrég leköszönt elnökének, aki az elmúlt három év alatt tevékenységével jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy ütőképes, jól felkészült és jól felszerelt tűzoltósága legyen Vörösvárnak.

Ugyancsak kitüntetést kaptak a legöregebb – ma már nem aktív – tűzoltók is: Denk Ferenc, tiszteletbeli elnöknek 55 évi szolgálatért, Zelenai Jánosnak 45 évi szolgálatért mondtak köszönetet tűzoltóink.

Fogarasy Attila

A kitüntetettek:

Kárpáti János,
az egyesület volt
elnöke (baloldalt);

Denk Ferenc,
tiszteletbeli elnök;

Zelenai József
nyugdíjas tűzoltó

Szent Flórián

Szent Flórián Cesiában (a mai Felső-Ausztria területén) született a III. század második felében. Diocletianus császár uralkodása idején lépett be légiósként a római hadseregbe, ahol tehetsége, bátorsága révén gyorsan haladt előre a katonai pályán, s rövidesen a Caecia erőd parancsnoka lett. A legenda szerint az erődben egyszer hatalmas tűzvész pusztított, amit Flórián – szinte kilátástalan helyzetből – megfékezett. Katonái, akiket a legszörnyűbb tűzhaláltól mentett meg, Flórián emberfeletti, isteni erejének tulajdonították a tűzvész elmúltát, s híret szájról szájra adva, megszületett a Flórián-legenda.

A keresztényüldözés idején Flórián igazságérzete, emberségessége fellázadt az Aquilinus prefektúra kegyetlenkedései ellen. Börtönben sínylődő 40 társa mellé állt, magát ő is kereszténynek vallva. Amikor megtagadta az áldozat bemutatását a római isteneknek, kegyetlenül megkorbácsolták, majd a császár parancsára 304. május 4-én kövel a nyakában az Enns folyóba vetették.

Szent Flórián mindazok védőszentje, akiket vízbefúlás, ár- és tűzveszély fenyeget. A művészeti alkotások gyakran ábrázolják őt dézsával a kezében, amint egy égő házat olt.

(A fenti ábrázolás a vörösvári tűzoltók zászlaján látható.)

Tisztelt vörösvári polgárok!

Kérjük, támogassák egyesületünket pénzzadományaikkal! Bármilyen csekély összeget is hálás szívvel fogadunk. Minden egyes forintot felszerelésünk korszerűsítésére fogunk fordítani annak érdekében, hogy még eredményesebben szolgálhassuk az Ön biztonságát.

Segítsenek, hogy segíthessünk!

Pénzzadományaikat az újságban mellékelt csekken adhatják fel.

Előre is köszönettel:

Pilisvörösvári Önkéntes Tűzoltó-egyesület

Tűzgyújtási tilalom

Értesítjük Pilisvörösvár Város lakosságát, hogy 1999. április 10-től a Földművelési és Vidékfejlesztési Minisztérium

tűzgyújtási tilalmat

rendelt el az erdőkben és az erdőktől számított 200 méteres körzeten belül.

Az az állampolgár, aki a tűzgyújtási tilalmat megszegi, szabálysértést követ el, és a 17/1468 (IV. 14.) Kormányrendelet 17 (1) bekezdése alapján 30 000 Ft-ig terjedő pénzbírsággal sújtható.

A Tűzoltó-egyesület hírei

Önfeláldozó munkájuk méltó elismeréseként tűzoltóinkat a Pest Megye Tűzbiztonságért díjjal jutalmazták. (1999-ben ezt a díjat két magánszemély, és két egyesület kapta meg: a vörösvári és a zsámbéki.)

A május 1-jén Szentendrén megrendezett megyei Flórián-napon az egyesület 8 fővel képviseltette magát. A tűzoltási versenyen a harmadik helyezést érték el.

Az egyesület 1 090 000 forint értékben 4 db Auer típusú korszerű légzőkészüléket vásárolt. A korábban használt – Németországból kapott – légzőkészülékek már teljesen elavultak, használhatatlanná váltak. Az új készülékekkel akár háromnegyed órán keresztül is dolgozhatnak sűrű füstben, veszélyes gázokban is tűzoltóink életük kockáztatása nélkül.

1999. évi támogatóink:

Kertész Tibor, Zöldcsibe Bt., Mátrai Mátyás, Piehl Géza, Piehl János, Havas kiskereskedés, Molnár Sándor, Lovász Ernő, ifj. Manhertz István, Sváb pékség, Grandács Kft., Kárpáti János

Egy győzelemre a bajnoki címtől

A Pilisvörösvári Terranova KSK tisztújító közgyűlést tartott 1999. március 12-én, ahol az egyesület tagsága új elnökséget választott. Az új elnökség feladata az egyesület működési feltételeinek megteremtése, valamint az NB I/B-be jutásra is esélyes felnőtt csapat számára az előrelépés szakmai és anyagi hátterének biztosítása. Az új elnökségben az eddigi tagok mellett helyet kapott Benis Miklós, aki korábban éveken keresztül a PEMÜ SE NB I-es csapatában védett, Gneth Zoltán, a Terranova Kft. ügyvezető igazgatója, valamint Halmschlager Antal, a Halmschlager Rt. tulajdonosa, aki egykor maga is kézilabdázott vörösvári színekben. Az egyesület elnöke – egyhangú döntéssel – ismét Pándi Gábor lett, az első ízben betöltött „Társadalmi Elnök” posztra pedig Halmschlager Antalt választották a tagok.

A Pilisvörösvári Terranova KSK új elnöksége:

Halmschlager Antal (társadalmi elnök), Pándi Gábor (ügyvezető elnök), Benis Miklós, Gneth Zoltán, Mirk Péter, Peller György, Peller János, Wieszt Károly (Kápolna u.), Wieszt Károly (Pacsirta u.). A Felügyelő Bizottság elnöke: Steckl László.

A közgyűlés után, március 20-án kezdődött el az NB II-es kézilabda-bajnokság tavaszi ideje. Csapatunk három remek győzelemmel kezdett. Döntő jelentőségű lehet, hogy sikerült az akkor még első helyezett váciakat négynél nagyobb gólkülönbséggel legyőzni, így azonos pontszám esetén a bajnokság végén a vörösváriak végeznének előrébb. A negyedik

fordulóban Mogyoródon megtorpant csapatunk, és a vereséget követően a váciak ismét négy ponttal vezették a táblázatot. A folytatásban azután – talán már kissé váratlanul is – kedvező fordulatot vettek az események. A Vác három egymást követő mérkőzését elvesztette, így csapatunk két fordulóval a befejezés előtt két pont előnnyel várhatja a bajnokság hajráját. A bajnoki cím és a feljutás az NB I/B-be már csak(?) egy győzelemnyire van Pándiékától.

Az eddig lejátszott tavaszi mérkőzések eredményei:

Balassagyarmat - Pvvár:	20 - 26
Pvvár - Abony:	28 - 25
Pvvár - Vác:	24 - 17
Mogyoród - Pvvár:	26 - 21
Pvvár - Verpelét:	30 - 21
Salgótarján - Pvvár:	13 - 19
Pvvár - Pénzügyőr:	33 - 22
Gazdagrét - Pvvár:	19 - 34
Pvvár - Hort II.:	10 - 0
(a Hort II. az őszi mérkőzések után visszalépett)	

A hátralévő mérkőzések helye és időpontja:

Egri TK - Pvvár, Eger, V. 23. 17⁰⁰
Pvvár - Szentendre, Solymár, V. 30., 14¹⁵

A Pilisvörösvári Terranova KSK játékosai az utolsó mérkőzésen minden vörösvári szurkoló lelkesedésére és hangjára számítnak. Aki teheti, jöjjön el május 30-án Solymárra!

Mirk Péter

Megérkeztek

IV. 13. **Gyurkó Péter**, Gyurkó Péter és Serbán Zsuzsanna fia

IV. 16. **Peller Krisztián**, Peller Zoltán és Mirk Ildikó fia

IV. 17. **Rigó Tamás Sándor**, Rigó Sándor és Wertheim Mónika fia

IV. 17. **Varga Bálint**, Varga László és Telek Anita fia

IV. 18. **Kiss Vivienn**, Kiss Tamás és Görbe Viktória leánya

IV. 20. **Nick Szabolcs**, Nick Márton és Peller Erika fia

IV. 23. **Indre Patrik**, Indre Gábor és Hompoth Annamária fia

IV. 30. **Nagy Petra**, Nagy Sándor és Oszlanszky Krisztina leánya

V. 4. **Gyurkó Bence**, Gyurkó László és Vochauer Margit fia

V. 5. **Guti Eszter Boglárka**, Gutti Zsolt és Szeibold Orsolya leánya

V. 13. **Balázs Anna**, Balázs Zsolt és Nagy Teréz leánya

V. 13. **Mauterer Vivienn**, Mauterer Márton és Pál Tímea leánya

ZAKEUS ÉTTEREM

(A Pázmány Péter Katolikus Egyetem területén)
Piliscsaba, Egyetem u. 1.

Kirándulás!

Megnézheti az ország legkülönlegesebb, döntött kupolás Makovecz-épületét, több más különleges épülettel együtt.

Kör alakú teraszunkon megpihenve, **kedvező áron** több mint 100 féle finomságból választhat.

Esküvők étterme!

Szálláslehetőség.

Állófogadások vagy ültetett **rendezvények.**

Különleges belső tér. Szerény árak.

Védett parkoló. Saját vonat- és buszmegálló.

Nyitva: mindennap

Asztalfoglalás: a 26/375-147-es vagy a 30/9920-349-es telefonszámon

Matematikatanítást

valamennyi iskolatípusban, szinten
vállal gyakorlott korrepetitor.

Érdeklődését várja

Kovács László

(06-26-349-041, 06-309-72-72-85)

Kerékpárverseny

1999. május 26-án, szerdán a „Chalange Day” – „Kihívás napja” alkalmából kerékpárversenyt rendezünk általános iskolásoknak. Érdeklődni az iskolákban lehet.

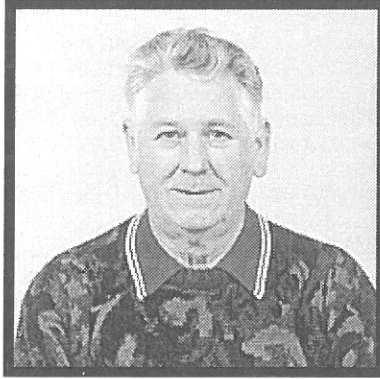
Pilis Cross Country Club

A Vörösvári Újság rovatszerkesztői pályázatára 3 pályamunka érkezett. A képviselő-testület a pályázatot június 14-i ülésén fogja elbírálni. – A szerk.

Köszönetnyilvánítás

Köszönetünket fejezzük ki mindazoknak, akik szeretettel hozzátartozónkat, **Kaifer Gyulát** utolsó útjára elkísérték, és fájalmunkban osztoztak.

A család

ELTÁVOZTAK

IV. 14. **Hubert Margit**, Német Sándor felesége, 71 éves, Kisfaludy u. 50.

IV. 19. **Kaifer Gyula**, Peller Emma férje, 69 éves, Petőfi S. u. 47.

IV. 21. **Steckl Terézia**, Ziegler Márton özvegye, 81 éves, Rózsa u. 5.

IV. 22. **Baranyai Margit**, Schuck József felesége, 70 éves, Eperjes u. 2.

IV. 22. **Dr. Fazekas Károly**, Jakab Mária férje, 77 éves

IV. 23. **Schreck Erzsébet**, Fetter András özvegye, 67 éves, Rákóczi köz 6.

IV. 26. **Kondrát Mária**, Juhász Imre felesége, 76 éves, Bp., Tétényi út. 73/A

IV. 26. **Lieber Antal**, Fetter Erzsébet férje, 70 éves, Pilisszántó, Nyárfa u. 37.

IV. 28. **Ambrus Rózsa**, Lieber Antal özvegye, 67 éves, Bartók B. u. 15.

IV. 30. **Vízvári György**, Móri Julianna özvegye, 65 éves, Fő út 5/A

V. 3. **Morner Róza**, Wippelhauser István felesége, 66 éves, Fő út 29.

V. 4. **Szauter Máttyás**, Müller Borbála özvegye, 83 éves, Hunyadi köz 1.

„MIKÉNT MENEKEDHETNÉNK MEG A TÖMEGMÉRETŰ SZELLEMI HAZUGSÁGÖZÖNBŐL?”

(Grandpierre K. Endre)

címmel beszélgető estet tartunk **június 11-én** (pénteken) **18.30-tól a Kultúrházban**, melyre szeretettel meghívjuk Önt és családját.

Vendég: Bencsik András,

a Magyar Demokrata főszerkesztője

Szervező: Kiss István György (Tel.: 332-222);
2085 Pilisvörösvár, Zrínyi u. 1.

Vörösvári Újság
Berischwarer Zeitung

Pilisvörösvár Város Önkormányzatának
közéleti havilapja

Felelős kiadó:

Botzheim István polgármester

Főszerkesztő:

Fogarasy Attila

A szerkesztőség címe:

2085 Pilisvörösvár, Szabadság út 21.

Tel./fax: 06-26-330-140.

E-mail: VorosvariUjsag@mail.maze.hu

Készült a Komp Kft. nyomdájában
(Solymár, Mátyás Király út 7.
Tel.: 06-26-361-557, 06-30-9420-049).

Tördelés, tipográfia, nyomdai
előkészítés: Fogarasy Attila

ISSN 1417-6823

Köszönjük, hogy az
újságot árusítják:

Foto Porst, Halmschláger élelmiszerboltok, Havas kiskereskedés, Hidasi vegyeskereskedés, hírlapárusok, Könyvesbolt, Krausz mezőgazdasági bolt, Liget ABC, Margit minimarket, Német Nemzetiségi Gimnázium, Pataki élelmiszerbolt, Sebesfi bolt, Sikari gyógyszerár, SPAR áruház, Szintai papírbolt, Sztinka és Mirk élelmiszerbolt, Városi Könyvtár, Vízöntő gyógyszertár, Zöldcsibe vegyesbolt

**Budai panzióba
minőségi munkára
takarítónőt keresek
hétvégére és ünnep-
napokra.**

Tel.: 326-7647

HIRDESSEN A
VÖRÖSVÁRI ÚJSÁGBAN:

Hirdetési díjaink 1999. április 1-jétől:

1/1 oldal: 25 000 Ft

1/2 oldal: 12 500 Ft

1/4 oldal: 6250 Ft

1/8 oldal: 3125 Ft

1/16 oldal: 1560 Ft

(Az árak áfával együtt értendők!)

Tudja-e?

Magánorvosi rendelés!

- baleseti sebészet
- sebészet
- sportorvosi betegellátás

Dr. Kozlovsky Miklós

Kedd, csütörtök 17⁰⁰-19⁰⁰

- gyermekgyógyászat
- gyermek-szívbelgyógyászat

Dr. Ács Éva

Kedd, csütörtök 14³⁰-16³⁰

Hívjon, segítünk!

06-20-9413-786

Pilisvörösvár, Szakrendelő
06-26-330-422

PAUL DIVAT

Pilisvörösvár
Fő út 141/a

Női, férfi és
gyermek
farmeráru,
divatáru, játék,
kedvező áron.

és
C I P É S Z

A MAGYARORSZÁGI VOLKSBANK RT. PILISVÖRÖSVÁRI FIÓKJA

teljes körű banki szolgáltatásokkal, kedvező kamatteltételekkel, rugalmas lekötési lehetőségekkel, gyors és pontos ügyintézással várja kedves meglévő és új ügyfeleit.

- Forint folyószámla-vezetés magánszemélyek részére:
 - = megbízások teljesítése a szolgáltatók felé
 - = nyugdíjátutalás
 - = lekötési lehetőségek
- Vállalkozói folyószámla-vezetés:
 - = kül- és belföldi fizetési forgalom
 - = home banking szolgáltatás

VISA KÁRTYA AKCIÓ MAGÁN- SZEMÉLYEK ÉS VÁLLALKOZÁ- SOK RÉSZÉRE!!!

Pilisvörösvár, Fő út 83.

Telefon + fax: 06-26/332-248, 332-249

VOLKSBANK: A BIZALOM KÖTELEZ!

Megnyílt bevezető árakkal, nagy árukészlettel!

TIMAR
VASKERESKEDELMI KFT

VASANYAGOK KIS- ÉS NAGYKERESKEDÉSE

Solymár (Szarvas), Bécsi út 39.

Betonacélok, zártszelvények, csövek, I-, U-, T-acélok, szögacélok, laposacélok, kör- és négyzetacélok, hegesztett hálók, durva és finomlemezek, huzalok nagy választékban. Készleten nem lévő anyagok szállítása 24 órán belül központi telephelyről.

Engedmények a kiskereskedelmi árból:

50 000 Ft felett **5 %** – 200 000 Ft felett **8 %**.

Felhasználóknak mennyiségtől függetlenül: **5 %**.

Viszonteladók: **nagyker ár.**

HÁZHOZSZÁLLÍTÁST VÁLLALUNK!

Nyitva tartás: H-P 7⁰⁰-16⁰⁰, szombat 7⁰⁰-12⁰⁰

Tel./fax.: 06-26-363-900, 06-20-9563-900

Csapjon le rá!

Teszteljen egy
Volkswagent!

Lépjen ki bátran a nagyvilágba, megbízható, kellemes társak fogják elkísérni. Élvezze a szabadságot, amit a Volksbank Visa Electron kártya és egy Volkswagen Golf Cabrio nyújt! A Volksbank kártya-ajánlatát most minden ötszázadik kártyaigénylőnek egy Volkswagen Golf Cabrio tesztléte koronázza. Próbálja ki Ön is május 3. és június 30. között!

A lehetőségről felvilágosítást fiókjainkban, vagy a 06 40 2000 98-as kékszámon kaphat.

HÍVJA MOST!

VOLKSBANK

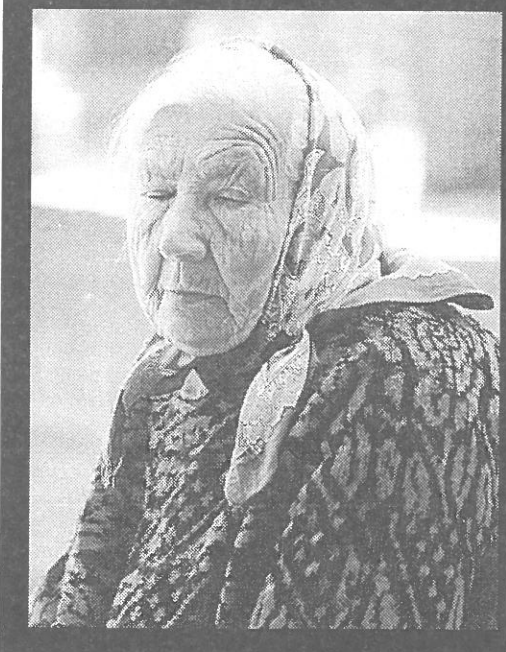
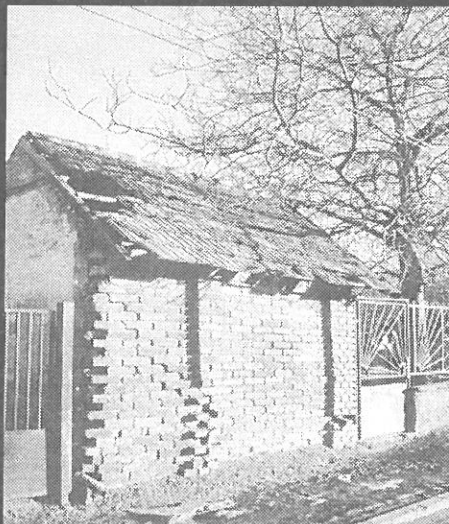
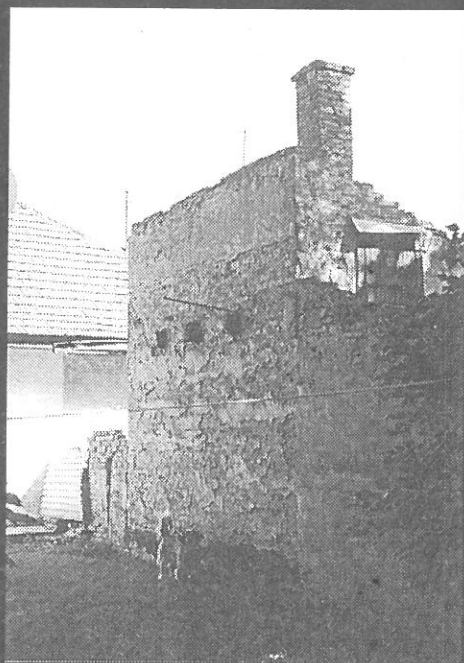
Volksbank. A bizalom kötelez.

Volt egyszer egy bányatelep

Van valami megejtő abban, ahogy tárgyaink magukba roskadnak, ahogy hűségesen velünk öregedvén lemállik róluk a kötelező szépség a múltó idő huzatában, s pőrén, kivetkezve, csontra soványodva valódi és egyszerű szépségüket tárják elénk. Rajtunk áll, hogy ezt a gyámoltalan, kiszolgáltatott szépséget észre vegyük, hogy merjük annak látni a koszlott, téglabordás tűzfalakat, a megrogygánt tetőket, rozsdás kerítéseket.

Anyám sokat mesélt arról, hogyan is nézett ki a Bányatelep az ő leánykorában: apró, csinos házacskák, virággal teli kertek, hangulatos utcák, minden csupa báj és harmónia.

Mindez ma már a múlté. A házakat, kerteket, utcákat előregitette, lecsupaszította a múltó idő. Nem maradt más számunkra csak ez

a félszeg szépség, ami e hajdan szebb napokat látott városrészből árad. Lassan majd ez is megszűnik, eltűnnek az utolsó falak, háztetők, lebontják az utolsó házikót is, s a hajdani bányászfalucska – egykori lakóival együtt – elköltözik a múltba. Új, erős házak épülnek a régiek helyén. Csak néhány fénykép fogja majd őrizni azokat egy elsárgult, halovány újság oldalán.

Fotók: Rásonyi Győzőné
Szöveg: Fogarasy Attila